

**Vì chờ đợi truyện dịch lâu quá. Khiến mình rầm rứt trong lòng nên mình đã tự dịch truyện đọc (gg dịch) =))) .**

**Mà mình lười dịch các phần trước. nên chỉ dịch các phần chap cuối thôi. Mà đọc cũng dễ hiểu. trong thời gian chờ bạn dịch ra full truyện thì đọc này tạm cũng thỏa mãn lắm.**

### **Chương 341: Quân và Thần (Phần 1)**

Mùa hè năm Chương Hòa thứ hai, công chúa Cao Đô của tiền Yên quốc, Mộ Dung Lam, quy thuận Đại Sở, được phong làm Chủ huyện Trì Dương.

Sự quy thuận của công chúa Cao Đô cũng khiến một số cựu thần tiền Yên từ bỏ hy vọng phục hưng Yên quốc, đồng thời giảm bớt tình trạng bạo loạn tại vùng đất Yên.

Trong những năm loạn lạc ở Trung Nguyên, các bộ tộc ngoài biên giới cũng trải qua những cuộc chém giết tàn khốc.

Bộ tộc Chí Lặc đầy tham vọng, sau khi hai lần chiến bại trước Nhuyễn Nhuyễn, đã phát động tấn công, nhưng bị bộ tộc Thổ Cốc phục vụ cho Nhuyễn Nhuyễn đánh bại, bắt giữ hơn 50.000 người của Chí Lặc.

Bộ tộc Thổ Cốc vốn là thợ rèn cho Hãn quốc Nhuyễn Nhuyễn, chuyên đúc vũ khí cho họ.

Sau khi dẹp loạn Chí Lặc, thủ lĩnh bộ tộc Thổ Cốc cầu công với tân Khả Hãn của Nhuyễn Nhuyễn và xin cưới công chúa Nhuyễn Nhuyễn, nhưng bị từ chối, dẫn đến chiến tranh.

Hãn quốc Nhuyễn Nhuyễn thất bại trong cuộc tấn công phương Nam, dần mất quyền kiểm soát đối với Lục Hồ, bộ tộc Thổ Cốc nổi dậy, trong vòng chưa đầy nửa năm, đã đại thắng Nhuyễn Nhuyễn và buộc Khả Hãn Nhuyễn Nhuyễn tự sát.

Với sự sụp đổ của Hãn quốc Nhuyễn Nhuyễn, một Hãn quốc mới do bộ tộc Thổ Cốc thành lập đã nổi lên tại Mạc Bắc.

Sự thành lập của Hãn quốc Thổ Cốc trở thành mối đe dọa mới cho triều đình Trung Nguyên, sau khi diệt Yên, việc chống lại các bộ tộc Mạc Bắc trở thành trọng trách hàng đầu của biên phòng Sở quốc.

Do đó, các đại thần kiến nghị công chúa Bình Dương lệnh Võ An Hầu Tiêu Hoài Ngọc chỉ huy quân biên phòng đóng tại Ngũ Nguyên, Hà Tây, để phòng bị Thổ Cốc tiến xuống phía Nam.

Sau khi chiến tranh kết thúc, để đảm bảo ổn định và tái thiết quốc gia, công chúa Bình Dương bắt đầu thực hiện các chính sách mới.

Từ khi Triệu Yên Thư được phái đi Tây Kinh, nội quan Tiêu Viên Viên xuất hiện tại triều đình ngày càng nhiều, thậm chí thay thế các quan chấp sự để truyền đạt chỉ dụ của công chúa Bình Dương, thăng chức từ nội thư nữ lên nữ thượng thư.

Các quan lại muốn gặp công chúa Bình Dương đều phải thông qua nữ thượng thư Tiêu Viên Viên, quyền lực của nữ quan dần thay đổi và vượt khỏi chức vụ vốn có.

---

## Thượng Thư Tỉnh

Nội quan vốn dĩ chỉ phụ tá trong cung, nhưng giờ lại xuất hiện tại triều đình, nắm giữ quyền chế cáo, khiến các quan lại bàn tán và dân bất mãn.

"Ngày hôm nay, công chúa cần danh sách hộ tịch của huyện Thư Mạt, đây là của huyện Ngũ Nguyên, mấy ngày trước đã xem qua rồi." Tiêu Viên Viên đến bộ Độ Chi Thượng Thư Tỉnh, nhìn vào bảng trên bàn, nhíu mày nói.

Độ Chi Thượng Thư đầy vẻ bất mãn, "Để thay đổi chế độ quan lại địa phương, tổng hợp lại từ hai vùng Tề và Yên đã hơn mấy chục quận, chỉ thống kê thôi, người trong bộ đã phải bỏ cả kỳ nghỉ, mời phu nhân tự tìm đi."

Lời của Độ Chi Thượng Thư khiến các quan lại đều cúi đầu, không dám tiến lên giúp đỡ.

Tiêu Viên Viên biết các quan lại đã sớm bất mãn vì một nữ nhân như mình xuất hiện tại trung tâm quyết sách quốc gia, nên nàng nói lời cứng rắn, "Trước khi mặt trời lặn, công chúa phải thấy được tất cả hồ sơ của huyện Thư Mạt, nếu không các người không làm được, thì từ chức sớm đi, triều đình không nuôi kẻ vô dụng."

Nói xong, nàng liền bước ra khỏi bộ Độ Chi, "Việc biên giới, công chúa rất coi trọng, mong Độ Chi Thượng Thư sớm giao cho ta, ta sẽ đợi trong viện."

Một số quan lại nhìn theo bóng dáng nàng, lo lắng nhìn Độ Chi Thượng Thư, "Thượng Thư, Tiêu thượng thư nàng..."

"Hừ! Tiêu thượng thư cái gì, chỉ là một nội quan cung đình, con gái của tội nhân." Độ Chi Thượng Thư nhíu mày, "Thượng Thư Tỉnh là nơi quan trọng của quốc gia, một nữ nhân như nàng có thể tự do ra vào, còn dám tự tung tự tác, chẳng lẽ muốn đặt chân lên đầu chúng ta, nữ nhân nên trở về nội đình, nếu nhà nhà đều như vậy, thiên hạ chẳng phải sẽ loạn sao."

"Nhưng Thượng Thư, mặt trời sắp lặn rồi." Quan viên quản lý hộ tịch của bộ Hộ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhắc nhở, và nhanh chóng sắp xếp danh sách hộ tịch của hai huyện Thư Mạt.

Độ Chi Thượng Thư nhướn đôi mày đã bạc, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ tâm phúc, Độ Chi Thị Lang, mang sách đi, "Mang đi."

"Vâng."

"Tiêu phu nhân." Độ Chi Thị Lang đuổi theo, cười giả lả, "Là do người dưới làm sai, Thư Mạt và Ngũ Nguyên đều là vùng biên giới, nên bị nhầm lẫn."

Tiêu Viên Viên không nói gì thêm, nhưng khi đưa tay nhận, Độ Chi Thị Lang lại buông tay trước, khiến hàng chục cuộn sách tre rơi xuống đất.

"Ồi chao, thật vụng về." Khi Độ Chi Thị Lang cúi xuống nhặt, thì từ phía sau vang lên một tiếng gọi.

"Tiên Thị Lang, Độ Chi Thượng Thư gọi người."

"Tiêu phu nhân, thật xin lỗi, công việc bận rộn, phiền phu nhân tự nhặt." Nói xong, hắn định rời đi.

Khi quay người, hắn bị một bóng dáng cao lớn chặn lại, "Hộ tịch liên quan đến dân sinh địa phương, triều đình rất coi trọng, người dám đánh rơi, còn muốn bỏ đi?"

Độ Chi Thị Lang định mở miệng phản bác, nhưng thấy người đó thay đổi sắc mặt, "Ai dạy người quy tắc này!"

"Võ... Võ An Hầu, hạ quan có tội." Độ Chi Thị Lang sợ hãi, mồ hôi lạnh toát ra, liền quay lại nhặt hết cuộn sách trên đất.

"Ngũ Nguyên nằm ở phía bắc Quan Trung, phía tây sông lớn, Thụ Mạt nằm ở phía tây bắc của Sở quốc, tuy đều là vùng biên giới, nhưng cách nhau ngàn dặm, Độ Chi làm quan địa phương, mà dám nhảm lẩn, nếu không phải là mắt mờ, thì chắc là có ẩn ý khác." Tiêu Hoài Ngọc liếc nhìn Độ Chi Tĩnh, "Bản hầu ở đây, cứ việc tố cáo."

Quân đội của nàng đóng ở Ngũ Nguyên, và nàng cũng kiêm nhiệm chức Thái Thú của quận Ngũ Nguyên.

Độ Chi Thị Lang lau mồ hôi lạnh, dâng sách lên, "Tiêu phu nhân."

"Phu nhân cũng là người người có thể gọi sao?" Tiêu Hoài Ngọc mắng.

"Tiêu thượng thư." Dưới áp lực quyền lực, Độ Chi Thị Lang vội vàng sửa miệng.

"Còn không mau cúi!" Nàng lại quát.

Vậy là sự khó dễ này bị giải quyết, nhưng bên trong Độ Chi Tĩnh, Độ Chi Thượng Thư Tạ An Chi chứng kiến tất cả.

"Tạ Thượng Thư, Võ An Hầu... nhờ vào sự sủng ái của công chúa Bình Dương, thật là quá đáng." Độ Chi Thị Lang mặt mày xám xịt trở về, "Tôi cũng là một Thị Lang của Lục Tào."

"Thị Lang Lục Tào thì sao, hắn là Võ An Hầu, thậm chí còn không coi Trương Phủ Xạ ra gì." Đồng nghiệp bên cạnh nói.

Tạ An Chi nhìn ra ngoài, vẻ mặt nghiêm trọng, "Từ xưa đến nay, không có vị quân vương nào

---

Hầu không chỉ là thần tử, giống như Võ An Hầu đối với công chúa, cũng không chỉ là quan hệ giữa vua và thần.

Tiêu Hoài Ngọc ngăn người, nàng chỉ là đi qua Bộ Lễ, vừa lúc thấy các quan chức gây khó dễ cho gia tộc Tiêu, không chịu được mới can thiệp, chứ không phải suy nghĩ sâu xa như Tiêu Uyển Uyển.

"Phải chăng Tiêu Thượng Thư và Triệu Thị Lang đã liên thủ rồi?" Tiêu Hoài Ngọc hỏi lại, "Ngay cả lý do cũng giống nhau."

"Triệu Thị Lang sao?" Tiêu Uyển Uyển ngăn ra, "Việc này, thuộc hạ thực sự không rõ."

“Thuộc hạ và Triệu Thị Lang không quen biết, chúng tôi chỉ có giao dịch công việc.” Tiêu Uyển Uyển bổ sung thêm.

“Ồ, không quen biết sao?” Tiêu Hoài Ngọc cười nói, “Nếu không quen biết, sao Tiêu Thượng Thư lại phải giải thích với tôi?”

“Võ An Hầu nên nhanh chóng đi gặp công chúa đi.” Tiêu Uyển Uyển nâng lông mày nói.

---

Năm thứ hai triều đại Chương Hòa, tháng Năm, sau khi cải cách chế độ quan chức trung ương, Công chúa Bình Dương bắt đầu cải cách cơ quan hành chính địa phương sau khi thống nhất.

Tháng này, triều đình ra lệnh bãi bỏ các quận, chuyển ba cấp địa phương vốn có là châu, quận, huyện thành hai cấp là châu và huyện. Các châu trực tiếp quản lý các huyện, mỗi châu có một Thứ sử, mỗi huyện có một Huyện lệnh. Dưới huyện lại phân chia thành tộc, thôn, bảo, với bốn thôn thành một tộc, năm bảo thành một thôn, năm hộ thành một bảo, tất cả dân chúng trong nước đều được đăng ký hộ tịch và ghi chép vào sổ sách.

Sau khi bãi bỏ chế độ quận, quyền bổ nhiệm quan viên của châu và quận đều được thu hồi về trung ương, tất cả quan viên địa phương từ cấp chín phẩm trở lên đều phải qua kiểm tra của Bộ Lại rồi mới được triều đình bổ nhiệm.

Các Huyện lệnh có thể tự tuyển chọn quan viên, nhưng không được dùng người trong huyện mình, và nhiệm kỳ chỉ có ba năm, không được tái bổ nhiệm.

Ngoài ra, quy định các Thứ sử mỗi năm phải vào kinh thành báo cáo công tác, và phải qua kiểm tra của Bộ Lại.

Sau khi cải cách chế độ quan chức địa phương, sự kiểm soát của triều đình đối với địa phương được củng cố, quyền lực hoàn toàn tập trung về trung ương.

Vài tháng sau, khi đất nước vận hành bình thường, việc dời đô cũng chính thức được đưa lên nghị trình.

Kèm theo sự thay đổi về chế độ quan chức là một hệ thống tuyển chọn quan mới - khoa cử.

---

## Chương 342: Vua và Thân (2)

Năm thứ hai triều đại Chương Hòa, giữa mùa hè, vào ngày rằm, triều đình mở đại triều, Hoàng đế lên điện xử lý chính sự.

- Điện Thừa Minh -

Do Hoàng đế còn trẻ, dù là triều sáng hay triều tối, đều do Công chúa Bình Dương thay thế.

Ban đầu, các quan lại rất nghi ngờ và không thể chấp nhận việc một phụ nữ nắm quyền, nhưng dưới sức ép quyền lực, và sau cuộc chính biến ở Điện Thừa Minh, những kẻ phản loạn bị tẩy chay, các quan chỉ dám tức giận chứ không dám nói ra.

Tuy nhiên, trong triều, các quan văn võ đã tranh luận kịch liệt về việc thay đổi chế độ quan chức.

Cuối cùng, cuộc tranh luận liên quan đến sự kiểm soát của trung ương đối với biên cương, lúc đó Tướng quân Đại Tướng, Đại Sứ, Thứ sử Phong Châu Võ An Hầu Tiêu Hoài Ngọc còn ở trong điện, nghe những lời chỉ trích sắc bén của họ về các tướng quân công trạng.

Các văn thần cho rằng Võ An Hầu nắm nhiều chức vụ và quân đội, trong khi chiến tranh đã ngừng lại, trung ương nên thu hồi quân quyền, phân giải quân đội biên cương của ông để yên ổn triều đình.

Vì Tả Thị Lang Bộ Lại Dương Tổ và Môn Hạ Thị Lang Lô Tư Đạo đều là người được Công chúa Bình Dương đề bạt, nên trong cuộc tranh luận này không đưa ra quan điểm rõ ràng, nhưng đã ngầm cho phép môn sinh tham gia tranh luận.

Các văn thần công kích, các tướng quân bảo vệ, nhưng số công kích nhiều hơn số bảo vệ.

Dù các văn thần có khuyên thế nào, Công chúa Bình Dương thay thế Hoàng đế thực hiện quyền lực vương giả trong Điện Thừa Minh vẫn không lên tiếng.

Trong triều, những người thực sự có trọng lượng nói chính là các Đại Nhân của Tam Bộ và Lục Bộ.

Trong đó, người có quyền lực lớn nhất là Bộ Lại, Thượng Thư Dương Tổ, luôn dựa vào Công chúa Bình Dương, đương nhiên không dám công khai đối đầu.

Trong khi đó, Trung Thư Thị Lang Hứa Chiêu Văn lại được bổ nhiệm từ chức vụ Lục Bộ Thị Lang lên Trung Thư Thị Lang, do Trung Thư Lệnh chưa được bổ nhiệm, nên Hứa Chiêu Văn trở thành Thủ tướng thực tế của Trung Thư Tỉnh.

Thấy tranh luận không dứt, và Công chúa Bình Dương có ý bảo vệ Võ An Hầu, Hứa Chiêu Văn từ vị trí đầu tiên đứng dậy, đi ra giữa đại điện, cầm quả trượng cúi chào.

“Từ khi công chúa bắt đầu cải cách địa phương, bãi bỏ các quận, quyền lực địa phương dần dần thu hồi về trung ương, các Thứ sử châu quản lý châu của mình, với các quan viên trợ giúp, định kỳ vào kinh báo cáo công tác, trong thời gian ngắn nửa năm, chính trị của quốc gia Chu đã trong sạch.”

“Võ An Hầu có công đánh Đông Bình, Bắc Định, có thể được ghi vào sử sách, không ai không khen ngợi, nhưng làm thần tử, phụ tá vua lập nghiệp, đó là nghĩa vụ của thần.”

“Công chúa ban cho thần tử ngoại tộc quyền lực như hoàng thân, lại ban cho kiếm vào triều, vào triều không cúi đầu nhận vinh dự này, đó là sự nhân từ của vua.”

“Vua tin tưởng thần tử, không nghi ngờ, thần tử trung thành với vua, tự kiểm điểm, kiểm chế bản thân, quản lý quốc gia và phụ tá chính trị, vua và thần cùng tâm, quốc gia mới ổn định, biển yên sông lặng.”

“Từ khi Đại Chu thống nhất, triều đình cải cách, các tướng biên cương đều tuân thủ, chỉ có Võ An Hầu là khác, dựa vào quân đội ở biên cương.”

“Điều này không phải là việc của thần tử trung thành.”

“Nếu Võ An Hầu thực sự trung thành với vua, thì nên tuân thủ cải cách của triều đình. Phong Châu dù là biên ải, nhưng các châu ở Tây Hà cùng phòng thủ, cần gì đến mười vạn quân đội.”

“Võ An Hầu giữ quân đội tự trọng, trung thành ở đâu?”

Lời của Trung Thư Thị Lang Hứa Chiêu Văn không phải để khuyên Công chúa Bình Dương thu hồi quyền lực của Võ An Hầu, mà là từ góc độ thần tử trung thành để ép Võ An Hầu tự bỏ quyền lực.

Dù tranh luận có khó nghe thế nào, Tiêu Hoài Ngọc vẫn không nói một lời nào.

Dù nàng ngồi ở chức vị cao nhất của quân đội, nhưng trong triều sáng và triều tối, nếu không cần thiết, nàng hầu như không mở miệng.

Lời ép buộc của Hứa Chiêu Văn, chỉ bằng vài câu, đã làm cho toàn bộ đại diện lặng ngắt.

“Ngài Hứa thẳng thắn như vậy, thật không sợ chọc giận Võ An Hầu, không có ý định khác, cũng bị ép phải có ý định khác, từ đó nổi dậy sao?” Nhiều người cũng thì thầm lo sợ.

“Không biết Võ An Hầu sẽ trả lời thế nào, chữ trung và phản, chỉ cần sơ suất chút là sẽ dẫn đến cái chết.”

“Điều này đã vượt qua thử thách, nếu Võ An Hầu muốn giao quyền, sao còn đợi đến hôm nay.”

Nghe lời ép buộc của Trung Thư Thị Lang, Tiêu Hoài Ngọc bỗng nhớ lại

---

## 360 (chap cuối)

**Mùa thu năm Thiên Thụ thứ mười**, Thứ sử Ung Châu bí mật đến Phong Châu gặp Yến Vương Tiêu Hoài Ngọc, sự việc này bị lộ, dẫn đến bị Ngự Sử đàn hặc. Tuy nhiên, nhờ lời thỉnh cầu của Yến Vương, Hoàng đế đã bỏ qua.

Thế nhưng, Hoàn Xung - người bị đày về Ung Châu - từ đó luôn sống trong lo âu. Cái chết của chiến hữu và sự đàn hặc của triều thần khiến hắn không thể nào yên giấc. Các biện pháp mà Hoàng đế dùng để đàn áp thế lực ở Quan Trung như thanh kiếm treo trên đầu khiến Hoàn Xung luôn sợ hãi. Trong nỗi sợ đó, hắn quyết định nổi loạn. Biết rõ lực lượng yếu ớt, việc khởi binh chỉ là con đường chết, Hoàn Xung bèn lấy danh nghĩa Yến Vương, hy vọng dùng sự nghi ngờ của triều đình để ép Yến Vương Tiêu Hoài Ngọc cùng khởi sự.

Rất nhanh chóng, việc Hoàn Xung tạo phản truyền đến triều đình, các triều thần đồng loạt thượng tấu đề nghị chinh phạt.

Sau khi biết tin, Lý Cẩm chỉ phái quân đến Ung Châu để dẹp loạn Hoàn Xung và đem đầu hắn thị chúng. Còn về phần Yến Vương, nàng không tin rằng cuộc phản loạn này do Yến Vương chủ mưu.

"Quân chế của triều đình chia thiên hạ thành mười đạo. Các tướng lĩnh ở mỗi đạo chỉ có quân lực tối đa vài nghìn người. Duy chỉ có Yến Vương thống lĩnh mười vạn biên quân ở Hà Tây, danh nghĩa là để trấn áp Thổ Phồn ở Mạc Bắc, nhưng thực chất là chiếm cứ một phương."

"Hiện nay, triều đình sau hơn mười năm dưỡng sức, quân bị đầy đủ, mối lo từ Hà Tây, xin bệ hạ sớm trừ diệt."

"Yến Vương là thủ lĩnh của quân Quan Trung, với uy vọng của Yến Vương, dù có giải giáp cũng có thể hiệu triệu được mọi người."

Triều thần đều lo sợ vị đại tướng biên cương này, ngoài việc đoạt quyền, còn có kẻ muốn đoạt mạng nàng.

Hoàng đế trấn áp quân Quan Trung, khiến triều thần nghĩ rằng Lý Cẩm cũng sẽ ra tay với Yến Vương.

"Hoàn Xung khởi sự, tại sao lại dùng danh nghĩa của Yến Vương?" Lý Cẩm lên tiếng, "Đúng như các người nói, với uy vọng của Yến Vương, nếu thực sự muốn khởi sự, cần gì phải mượn tay Hoàn Xung?"

"Hoàn Xung bí mật gặp Yến Vương, là Yến Vương triệu hán đến, điều này thật đáng nghi. Hoàn Xung khởi sự càng chứng tỏ điều này."

"Dù lời của Hoàn Xung thật hay giả, hán từng là tâm phúc của Yến Vương, mà Yến Vương giữ quân tự trọng, nếu tiếp tục bỏ mặc, lòng người sẽ không yên."

"Xin bệ hạ suy nghĩ kỹ."

"Xin bệ hạ suy nghĩ kỹ!" Các triều thần đồng thanh tấu.

Lý Cẩm nhìn khắp triều đình, hiện nay nữ quan đã có một vị trí trong triều.

Trung thư Thị lang Triệu Nghiễn Thư định mở miệng nhưng bị một nữ quan mặc áo xanh giành trước.

Năm Thiên Thụ thứ bảy, hoàng đế thiết lập Tả, Hữu Tư Giám ở Đài Ngự Sử, giữ chức vụ khuyên can, thuộc Thất phẩm thượng.

Nữ quan chính là Tả Tư Giám, trông còn rất trẻ, dung mạo thanh tú, "Hoàn Xung lấy danh nghĩa Yến Vương khởi binh, nhưng từ lúc khởi binh đến nay, quân Hà Tây không hề động binh, điều này cho thấy Thứ sử Ung Châu Hoàn Xung không muốn giao quyền binh, nhưng lại tự biết mình không đủ sức chống lại sự đàn áp của triều đình, nên muốn dùng cách này để ép Yến Vương cùng mưu. Nếu triều đình thực sự xuất quân Hà Tây, thì chẳng phải trúng kế của Hoàn Xung sao."

"Thổ Phồn ở Mạc Bắc vẫn đang nhìn chằm chằm, Yến Vương không chỉ lập công lớn cho quốc triều mà còn thành công đẩy lui Thổ Phồn, khiến họ thần phục. Nay chiến sự vừa mới yên, triều đình chỉ vì một lời của Thứ sử mà nghi ngờ công thần. Nếu thực sự vì vậy mà trừ đi Yến Vương, dân chúng thiên hạ sẽ nhìn triều đình ra sao, tướng lĩnh biên cương liệu có cảm thấy lạnh lòng, mà khiến tương lai không ai dám trung thành với triều đình và bệ hạ."

"Với một công thần như vậy, triều đình đoạt quyền đã đành, lại có người tấu bệ hạ tàn nhẫn diệt trừ. Trung thư lương tướng nhận kết cục thế này, quốc gia sao có thể trường tồn?" Những lời nói táo bạo cuối cùng của nữ quan khiến cả triều đình kinh ngạc.

"Tả Tư Giám, đây là triều đình..."

"Chính vì là triều đình nên thiên hạ sự không có gì không thể nói." Nữ quan lập tức ngắt lời, "Nếu có, thì đó cũng chỉ là do các người chột dạ."

Các triều thần á khẩu không nói nên lời, Triệu Nghiễn Thụ vui mừng nhìn nữ quan này, thấy nàng toát lên vẻ trẻ trung và nhiệt huyết.

"Được rồi, Ung Châu cách Trường An chỉ hơn trăm dặm, việc cấp bách là bình định loạn Ung Châu." Lý Cẩm lên tiếng.

"Dạ."

Sau năm Thiên Thụ thứ tám, số lượng nữ quan đổ đạt ngày càng nhiều, đối với người này, Triệu Nghiễn Thụ có chút không nhớ ra.

"Tả Tư Gián." Một hoạn quan gọi nữ quan áo xanh, "Xin hãy dừng bước."

Nữ quan quay lại, hoạn quan lùi lại một bước, nàng mới nhận ra người gọi mình là Trung thư Thị lang Triệu Nghiễn Thụ, "Hạ quan xin gặp Triệu tướng."

"Viên Tư Gián của Đài Ngự Sử." Triệu Nghiễn Thụ nhìn nữ quan, "Có vẻ quen mặt, có phải ta từng thấy người ở buổi truyền lô những năm gần đây."

Nữ quan chấp tay, cúi người đáp: "Hạ quan là Bảng nhãn năm Thiên Thụ thứ chín, Lý Âu Nghi đến từ Kim Lăng, năm nay vừa được điều đến Đài Ngự Sử."

"Lý Âu Nghi." Triệu Nghiễn Thụ sáng mắt lên, "Bảng nhãn năm Thiên Thụ thứ chín, quả nhiên là tên hay."

"Từ khi triều đình bắt đầu trấn áp võ tướng Quan Trung, tiếng nói của triều thần ngày càng đồng nhất, người là một Tư Gián mới lên chức mà lại dám nói khác." Triệu Nghiễn Thụ nhìn nàng nói tiếp.

"Phần lớn những người lên tiếng đều là văn quan, văn võ quốc triều từ trước đến nay như nước với lửa, nhất là từ khi bệ hạ kế vị, địa vị của võ tướng vượt qua văn quan, văn quan chịu áp bức nên tự nhiên không cam lòng, nay có cơ hội, tất nhiên muốn xoay chuyển tình thế. Hạ quan là người mới, không hiểu tranh đấu bè phái, chỉ biết Yên Vương trung thành." Lý Âu Nghi cúi đầu đáp.

"Ồ?" Triệu Nghiễn Thụ tò mò.

"Hạ quan đến từ Kim Lăng, từng tận mắt chứng kiến Yên Vương phá Tề, dẫn quân nhập Kiến Khang, đó là phong thái anh hùng như thế nào, và lúc đó, nay thượng đã đứng bên Yên Vương, hạ quan nghĩ, tình nghĩa này, hẳn nặng hơn quyền lực." Lý Âu Nghi giải thích, "Có lẽ trong lòng Yên Vương, lý do thực sự để mưu quyền đoạt thiên hạ, chính là bệ hạ."

Nghe lời của Lý Âu Nghi, Triệu Nghiễn Thụ quay lại nhìn triều đình, "Quốc triều có thể đi đến hôm nay, đều nhờ sự tin tưởng giữa quân thần, vượt qua cả quyền lực, đây là điều quý giá nhất trên đời."

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

**Tháng tám năm Thiên Thụ thứ mười**, Hoàn Xung mưu phản thất bại, chết trong loạn quân. Hoàng đế ra lệnh treo đầu tất cả phản tặc dưới thành Trường An, cảnh báo chư tướng các nơi.

Việc Hoàn Xung truyền đến Hà Tây, Yên Vương Tiêu Hoài Ngọc dù đau lòng nhưng không hưởng ứng khởi binh. Biết triều đình nghi ngờ, nàng đơn thân vào Trường An.

"Giá!"

Tiêu Hoài Ngọc cười con Thanh Thông đến dưới thành Trường An, dừng lại trước cổng thành, nâng ngẩng đầu lên nhìn những chiếc đầu treo trên cổng thành, ánh mắt ngưng thần thật lâu.

Những người này, phần lớn đều là tướng lĩnh từng theo nàng vào Quan Trung, một đời chinh chiến, nhưng chỉ có mười năm vinh quang, cuối cùng lại chết vì lòng tham.

"Giá."

— **Lưỡng Nghi điện** —

Yến Vương một mình vào kinh, hành động biểu thị lòng trung thành này gây ra nhiều lời bàn tán trong triều đình.

Hoàng đế triệu kiến Yến Vương ở nội triều Lưỡng Nghi điện, "Tuyên, Yến Vương vào điện yết kiến."

Lần này vào điện, Tiêu Hoài Ngọc tháo thanh kiếm bên hông, cởi cả đôi giày triều trước khi vào.

Kiểm lý thượng điện, đây là vinh dự đặc biệt mà Hoàng đế ban cho nàng khác với các triều thần, cũng là thần tử đầu tiên nhận được vinh dự này.

"Tội thần Tiêu Hoài Ngọc, bái kiến Hoàng đế bệ hạ." Tiêu Hoài Ngọc đi đến giữa điện, hành đại lễ quỳ bái và dâng lên binh phù của mình.

"Yến Vương đánh lui Thổ Phồn là công, có tội gì?" Lý Cẩm nhìn Tiêu Hoài Ngọc đang hành lễ quỳ bái mà hỏi.

"Hoàn Xung, Thôi Vinh và những người khác đều là bộ tướng của thần." Tiêu Hoài Ngọc đáp, "Là thần không quản giáo và ước thúc tốt họ, để họ vì công mà sinh kiêu ngạo, không chịu quản thúc, gây ra đại họa."

"Dù họ đều là thuộc hạ của ngươi, nhưng cũng là thần tử của nước Sở, từ khi thiên hạ thống nhất, ngươi tự mình trấn giữ Hà Tây, sao có thể quản thúc họ được." Lý Cẩm nói.

"Quân Hà Tây đóng ở Phong Châu Ngũ Nguyên để chống lại Thổ Phồn ở phương Bắc, nay Thổ Phồn đã thần phục, thần xin bệ hạ thu hồi binh phù, ban cho thần được về quê." Tiêu Hoài Ngọc lại cúi đầu nói.

Nghe lời của Tiêu Hoài Ngọc, Lý Cẩm lộ rõ vẻ mặt trầm xuống nhưng vẫn khuyên bảo, "Cuộc phản loạn của Hoàn Xung đã kết thúc, những việc này không liên quan đến ngươi, ngươi chỉ thân đến Trường An, đủ thấy lòng thành, trẫm cũng chưa từng nghi ngờ ngươi, sao lại nhắc đến chuyện binh phù."

"Tâm nguyện của thần, không phải vì công, mà là vì tư, thần những năm qua nam chinh bắc chiến, để lại nhiều bệnh cũ, đến tuổi trung niên, càng cảm thấy lực bất tòng tâm, sợ rằng khó đảm nhiệm..."

"Trận chiến đẩy lui Thổ Phồn, là ngươi cầm binh, là ngươi giết địch, mà bây giờ ngươi lại nói với trẫm rằng, khó đảm nhiệm, mới qua bao lâu chứ." Lý Cẩm có chút tức giận.

Tiêu Hoài Ngọc ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe, "Bệ hạ coi thần như là thần... muốn về nhà thôi."

Lý Cẩm bỗng sững sờ, "Tiêu Hoài Ngọc, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Nàng thậm chí không gọi bằng quân thần nữa mà trực tiếp gọi tên, "Ngươi chẳng lẽ..." Từ giận dữ chuyển sang ghen ngào, "Muốn bỏ ta mà đi sao?"

"Thiên hạ đã định, dù ở quân hay ở chính, địa vị của bệ hạ... đã không có người có thể lay động, thì không còn cần đến thần nữa..."

"Đó là điều ngươi nghĩ thôi!" Lý Cẩm ngắt lời, "Có phải vì ta đã giết Thôi Vinh, ép chết Vương Nguyên Lễ không?"

Trước sự im lặng của Tiêu Hoài Ngọc, Lý Cẩm bật cười lạnh, "Ta biết ngươi đang nghĩ gì."

"Họ đã theo ngươi vào sinh ra tử, cuối cùng lại có kết cục như vậy, nên ngươi không thể an lòng, cũng không còn mặt mũi để tiếp tục làm một vị dị tính vương của mình."

"Ngươi đang trách ta phải không?" Lý Cẩm lạnh lùng nói, "Tâm của ngươi."

"Thần chưa từng nghi ngờ sự tin tưởng của bệ hạ, những việc này là thần đã sớm lường trước, mọi việc đều có nhân quả, thần chưa từng muốn trách ai." Tiêu Hoài Ngọc đáp.

"Vậy thì tại sao?" Lý Cẩm hỏi.

"Bởi vì bệ hạ nói không sai, bọn họ không muốn từ bỏ vinh hoa phú quý mà chết, trước khi chết họ cầu cứu ta, nhưng ta lại làm ngơ..." Tiêu Hoài Ngọc cúi đầu, giọng càng thêm ghen ngào, "Ta đã không còn có thể chỉ huy quân đội, ta... không thể vượt qua được bản thân mình."

"Ta sẽ không để ngươi đi." Lý Cẩm bước xuống bậc thềm, từ từ tiến đến trước Tiêu Hoài Ngọc, cúi đầu nhìn người đang quỳ trước mặt, "Dù có cởi bỏ giáp trụ trên người ngươi, ta cũng không để ngươi rời khỏi tầm mắt của ta."

"Bệ hạ muốn giam cầm thần sao?" Tiêu Hoài Ngọc hỏi.

"Nếu vậy thì sao." Lý Cẩm không chút che giấu mà đáp. Nàng cúi xuống, đưa tay nâng cằm Tiêu Hoài Ngọc lên, "Ta đã nói rồi, sự nhẫn nại của ta có giới hạn, ta là Lý Cẩm, đồng thời cũng là vương của thiên hạ này. Ta không thể từ bỏ thân phận của mình, cũng không thể buông bỏ ngươi. Nếu không có cách nào để ngươi tự nguyện ở lại, vậy thì bằng cách này, ít nhất ta sẽ không phải mất ngươi."

"Công chúa nhất định phải như vậy sao?" Tiêu Hoài Ngọc nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Chẳng phải đây là do ngươi ép sao." Lý Cẩm buông tay, bước ra ngoài điện. Khi đi đến cửa điện, nàng đứng lại trong ánh sáng, quay đầu lại, "Là ngươi, chính ngươi đã tìm mọi cách để tiếp cận ta, là ngươi không tiếc công sức lấy lòng ta, là ngươi, đã moi hết trái tim ta."

Nàng rơi lệ trong ánh sáng, nàng đã có quyền trượng, đã có thiên hạ, nhưng kết cục vẫn vậy, thiên hạ vẫn là thiên hạ.

Dù không hoàn mỹ, nhưng ít nhất người trước mắt vẫn còn, nàng cũng đã hiểu rõ lòng mình.

Tiêu Hoài Ngọc quay người lại, nhìn người mình yêu đang đứng trong ánh sáng, nước mắt chảy dài, "Xin lỗi."

Lý Cẩm lệ rơi đầy mặt tiến lên, nhưng mỗi bước đều quay đầu nhìn lại, nước mắt lấp lánh, từng bước từng bước ngoái lại, "Thế giới như hạt bụi nhỏ, ta thà... yêu và hận."

**(Chính văn hoàn)**

### Lời tác giả muốn nói:

Câu nói cuối cùng của công chúa chính là sự đối ứng với lời của Tiêu Hoài Ngọc ở đầu bài, bởi vì câu này là do công chúa dạy cho nàng (vào lúc đó nàng đã biết công chúa thực sự yêu nàng, nên mới quyết định chọn cái chết).

---

## Chương 361: Ngoại truyện (Phần 1)

Năm Thiên Thụ thứ mười, Yên Vương Tiêu Hoài Ngọc đến kinh thành nhận tội, hoàng đế thu hồi binh quyền, chia nhỏ mười vạn quân biên giới Hà Tây.

Mười hai năm chấp chính, mười năm xung đột, Lý Cẩn đã hoàn toàn xây dựng được bộ máy triều đình của mình, thiên hạ cũng đều công nhận vị nữ đế này, bà đã nắm vững quyền lực trong tay.

Với Yên Vương, bà có sự tin tưởng tuyệt đối, mặc dù chính quyền của bà không còn cần đến đội quân biên giới của Yên Vương nữa.

Nhưng các triều thần không có niềm tin như bà, sự tồn tại của đội quân này trở thành mối đe dọa và là trở ngại cho việc cải cách quân đội.

Tuy nhiên, Lý Cẩn chưa bao giờ chấp nhận đề nghị của các triều thần, không chỉ vì sự tin tưởng, mà còn vì bà muốn giữ Yên Vương bên mình dưới danh nghĩa thần tử.

Sau khi thu hồi binh quyền, Yên Vương vẫn giữ được uy tín trong quân đội, dù không còn binh phù nhưng chỉ cần muốn, bà có thể tái lập một đội quân mới.

Nhiều năm chinh chiến, tên tuổi và uy danh của bà đã trở thành tín ngưỡng của binh sĩ.

Các triều thần lo sợ và lo lắng, không chỉ muốn đoạt quyền, còn khuyên hoàng đế giam cầm tự do của bà, thậm chí là ban chết.

Công cao lần chủ, là nỗi lo sợ từ xưa của các vua chúa, và Lý Cẩn đã thể hiện sự cô chấp cực độ với quyền lực.

“Bệ hạ tuy đã thu hồi binh quyền của Yên Vương, nhưng ở Quan Trung, ở Yên Tề, uy tín của bà vẫn vượt qua triều đình, đặc biệt là ở Bắc cảnh.”

“Chỉ cần Yên Vương còn sống, bà ấy có thể tái khởi động quân đội bất cứ lúc nào, ảnh hưởng của bà quá lớn, là vị vương duy nhất khác họ của quốc triều, bệ hạ thu hồi quyền lực của bà, bà làm sao có thể cam tâm.”

Trong mắt các triều thần, với công lao và thành tựu như Yên Vương, đột nhiên bị tước đoạt mọi thứ, chắc chắn sẽ không cam lòng và oán hận.

Là những người khuyên hoàng đế đoạt quyền, họ bắt đầu lo sợ và e dè, sợ rằng Yên Vương sẽ báo thù sau này.

“Chuyện ở Hà Tây đã kết thúc rồi, Yên Vương dù sao cũng là công thần, lời của Tả Tư Gián trên triều nhắc nhở Trẫm, chẳng lẽ các người muốn Trẫm mang danh tàn sát trung lương?” Lý Căn phản hồi.

Các triều thần cúi rạp, “Thần đợi không dám.”

“Trẫm biết các người nghĩ gì, cũng biết các người sợ gì, Trẫm không quan tâm các người nghĩ sao, nhưng với Trẫm, Trẫm có sự tin tưởng tuyệt đối với Yên Vương, dù Trẫm trao cả thiên hạ cho bà thì sao, vì Trẫm và Yên Vương, từ trước đến nay không chỉ là quan hệ quân thần.” Lý Căn đáp.

Lời của hoàng đế khiến các triều thần kinh ngạc, dù chuyện của bà và Yên Vương đã được biết đến trong triều đình, nhưng cũng chỉ là ngầm hiểu.

Là quân vương, bà chưa từng nói rõ điều này với bất kỳ ai, những năm qua, bà đã đặt tâm tư vào triều chính, vào cải cách, dường như đã quên đi tình cảm nam nữ.

Và thông qua cải cách tập trung quyền lực, sau khi quyền lực hoàng đế được tập trung cao độ, dưới sự ủng hộ của Yên Vương, bà tiếp tục thực hiện cải cách, đến nay đã đạt được kết quả ban đầu.

Quân sự và chính trị đều có những dấu hiệu mà bà mong muốn, và ở địa phương, vì nữ nhân có thể tham gia khoa cử, nên có nhiều người hơn, để họ nhập học và thi cử.

“Các người phải nhớ, binh quyền và quyền lực ở Hà Tây, là do Yên Vương tự nguyện giao ra, chứ không phải Trẫm cưỡng đoạt.” Lý Căn nói thêm, “Trẫm hiểu rõ và biết rõ Yên Vương hơn bất kỳ ai trong các người.”

“Sự trung thành của các người là trong lời nói và trên giấy bút, còn sự trung thành của Yên Vương là trong tâm.”

“Các người hỏi vì sao Trẫm bác bỏ tấu chương trước đó, lời của Trẫm hôm nay chính là câu trả lời.”

“Sau này, Trẫm không muốn nghe thêm bất kỳ lời nói hay tấu chương nào về việc Yên Vương bất trung.”

Giọng điệu của Lý Căn càng lúc càng lạnh, bà đang cảnh cáo các triều thần, cũng là nhắc nhở họ, mối quan hệ giữa bà và Yên Vương không thể bị phá vỡ bằng lời nói.

Tháng mười hai năm Thiên Thụ thứ mười, Yên Vương Tiêu Hoài Ngọc mất đi quyền lực, trình bày từ chức lên triều đình.

## **Điện Lương Nghi**

“Bệ hạ, Tử Hư chân nhân Ngụy Hoa Quân đã đến.” Nội quan bước vào điện, bẩm báo với Lý Căn.

Lý Căn nhìn vào tấu chương từ chức của Yên Vương trong tay, nhíu mày.

“Mời Tử Hư chân nhân vào.” Bà ngắt đầu nói.

“Vâng.”

Từ sau thu, bà đã phái người âm thầm tìm kiếm Côn Đạo, đến nửa tháng trước mới có tin tức, và mời bà ta đến Trường An.

Côn Đạo bước vào điện, “Bệ hạ.”

Lý Cẩn nhìn bà ta, không ngạc nhiên, mười mấy năm qua, dung nhan của Ngụy Hoa Quân không hề thay đổi, và bà ta còn lớn tuổi hơn họ.

“Tử Hư chân nhân.” Lý Cẩn vô cùng khách khí gọi.

“Bần đạo biết bệ hạ tìm ta vì điều gì.” Chưa đợi Lý Cẩn mở miệng, Ngụy Hoa Quân đã đoán được ý đồ của bà, “Dù bệ hạ không tìm, bần đạo cũng sẽ tự đến.”

“Tại sao?” Lý Cẩn không hiểu.

“Đây là nhân duyên của các ngươi.” Ngụy Hoa Quân đáp, “Luân hồi của thiên đạo không phải để con người bù đắp lỗi lầm.”

“Có lẽ, mọi thứ trước kia chỉ là một giấc mơ hư ảo.” Ngụy Hoa Quân nói thêm, “Còn những gì các ngươi đang trải qua hiện nay, mới là hiện thực nhất trên thế gian này.”

“Tôi không hiểu.” Lý Cẩn không hiểu, “Nếu chỉ là một giấc mơ, sao lại chân thực như vậy.”

Ngụy Hoa Quân cười, “Giả cũng là thật, thật cũng là giả, có không trong không có có.”

“Nhưng những điều đó không còn quan trọng nữa.” Ngụy Hoa Quân nói tiếp, “Những năm qua bần đạo đi khắp nơi, bệ hạ cai trị đất nước rất tốt, nhưng không biết đối với con người, bệ hạ có hiểu rõ không?”

“Chân nhân.” Lý Cẩn nhìn Ngụy Hoa Quân.

“Bệ hạ đã nhìn rõ nội tâm của mình chưa?” Ngụy Hoa Quân đổi giọng hỏi.

Lý Cẩn hiểu, “Ta đã tìm kiếm chân nhân khắp nơi, đó là do nội tâm thúc giục.”

“Ta từng từ bỏ mọi tạp niệm, theo đuổi hướng mặt trời mọc, nhưng tận cùng của quyền lực, lại là cô độc như vậy.”

“Ta là một người phạm, sao có thể thực sự từ bỏ tất cả tạp niệm, ta cũng có yêu ghét, có tình thù, cũng sẽ... động lòng, động tâm.”

“Ta cố gắng hết sức để mở khóa đạo tục cho nhân gian, nhưng cuối cùng nhận ra, chính mình cũng bị mắc kẹt trong đó, chưa từng thoát ra.”

“Mọi thứ hiện tại, là ta tự chuốc lấy.”

Ngụy Hoa Quân thờ dãi, “Ngươi và ta đều là người phạm trong thế tục.”

“Ta đến để hoàn thành quả của các ngươi, giải quyết nhân duyên của hai người.”

---

Cuối tháng này, Yên Vương đã được hoàng đế chấp thuận từ chức, bà chuẩn bị cùng mẫu thân trở về Vân Mộng Trạch ở Kinh Sở.

## **Điện Cam Lộ**

Đêm trước khi rời kinh thành, Tiêu Hoài Ngọc được Lý Cẩn triệu kiến, tại tâm cung của bà.

Vào ban đêm, dưới sự dẫn dắt của cung nhân, Tiêu Hoài Ngọc bước vào điện Cam Lộ rực rỡ ánh đèn.

Khi mọi chuyện đã an bài, Tiêu Hoài Ngọc mất đi thân phận, trái lại không còn cảm giác e dè và lo sợ như trước, nhưng theo đó là sự hối hận, “Bệ hạ.”

Gió lạnh thổi vào từ bên ngoài điện, ngọn nến không ngừng chao đảo, “Sao không thể gọi một tiếng thân mật?”

“Nơi này không có ai khác.”

Tiêu Hoài Ngọc ngẩng đầu, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn đổi giọng, “Công chúa.”

“Lại đây.” Lý Cẩn nhìn Tiêu Hoài Ngọc nói.

Nhưng bà dường như không muốn lắm, bên ngoài vang lên tiếng trống, đó là tín hiệu cấm đêm, Lý Cẩn lại nói, “Cửa cung đã khóa rồi, chỉ có chiếu lệnh của ta mới có thể mở cửa vào ban đêm.”

“Nhưng đêm nay ta gọi người đến, người nên hiểu chứ.” Lý Cẩn nói tiếp.

Tiêu Hoài Ngọc đi đến ngồi đối diện Lý Cẩn, lò lửa bên cạnh đun nóng một bình rượu.

Lý Cẩn tự tay rót cho bà một chén rượu, giống như là tiễn biệt.

“Công chúa.” Tiêu Hoài Ngọc nhìn bà như vậy, càng cảm thấy hối hận, bà cầm chén rượu nhưng không uống.

“Sợ à?” Lý Cẩn hỏi, rồi uống hết chén rượu trước bà, “Tướng quân yên tâm, trong rượu không có độc.”

“Ta không có ý đó.” Tiêu Hoài Ngọc nói, “Chỉ là không muốn thấy công chúa như vậy.”

“Người không muốn như vậy, nhưng người vẫn làm.” Lý Cẩn nhìn Tiêu Hoài Ngọc với ánh mắt như trách móc.

Tiêu Hoài Ngọc cúi đầu, có lẽ trong lòng cảm thấy áy náy, nên cầm chén rượu uống cạn, muốn dùng rượu để làm tê dại mình.

Lý Cẩn nhìn bà uống hết chén rượu trong tay, liền rót đầy chén của mình.

Hết chén này đến chén khác, Tiêu Hoài Ngọc muốn ngăn cản nhưng không thể.

“Bây giờ người lấy tư cách gì để quản ta?” Lý Cẩn nhìn tay bà đang đề lên mu bàn tay mình hỏi.

Tiêu Hoài Ngọc không trả lời được, trước mặt Lý Cẩn, bà luôn nghe theo, “Công chúa...”

Không biết đã bao lâu, bình rượu đã cạn, Tiêu Hoài Ngọc chỉ nhìn bà, không dám nói thêm một lời.

Đến khi bà suýt ngã, Tiêu Hoài Ngọc mới tiến đến đỡ, “Công chúa.”

Lý Cẩn say ngã vào lòng Tiêu Hoài Ngọc, nắm chặt áo bà, trong điện cùng lúc đốt than và lò lửa, khiến Tiêu Hoài Ngọc mặc áo dày cảm thấy hơi nóng.

“Phải dùng cách này, người mới chịu chủ động đến gần sao?” Nhưng lời nói từ trong lòng lại vô cùng tỉnh táo, “Mỗi lần.”

Tiêu Hoài Ngọc cúi đầu, Lý Cẩn nằm trên đùi bà, khóe mắt chảy hai hàng nước mắt làm ướt áo bà.

Bà cúi xuống ôm chặt Lý Cẩn, “Công chúa có biết, ta từng... muốn gần người như thế nào.”

“Người cũng biết, đó là trước kia.” Lý Cẩn đưa tay, chạm vào khuôn mặt Tiêu Hoài Ngọc, dưới men say, mắt bà mờ mịt, “Nhưng bây giờ người không muốn nữa, phải không?”

Tiêu Hoài Ngọc lắc đầu phủ nhận, giọng nói trở nên khàn, “Không phải không muốn, là không dám.”

Lý Cẩn từ trong lòng bà ngồi dậy, dưới tác động của rượu, mắt nhìn mơ màng, sau đó kéo áo bà, kéo gần lại, nhẹ nhàng nói: “Trước kia người không dám, nhưng bây giờ, không dám?”

Đối diện với người trước mặt, Tiêu Hoài Ngọc hít một hơi sâu, Lý Cẩn nhìn thấy tai bà đỏ lên, cảm nhận được nhịp tim từ lòng bàn tay, “Xem ra, lòng của Tiêu Lang chân thật hơn.”

“Người không phải muốn đi sao?” Lý Cẩn nói gần, “Làm ta vui, sẽ để người đi.”

Tiêu Hoài Ngọc đưa tay, vuốt ve eo Lý Cẩn, sau đó ôm chặt bà, hôn lên đôi môi đỏ của bà.

Hơi thở giao hòa có vị ngọt và nồng của rượu, giống như ngọn lửa dục vọng bùng cháy giữa họ.

Lý Cẩn có ý thức tỉnh táo, nhưng cơ thể lại yếu ớt, ngay cả khi bị xâm phạm, cũng không thể phản kháng.

Tiêu Hoài Ngọc dễ dàng mở đôi môi của bà, từng chút một chiếm lấy những gì bà cần lúc này.

Càng chìm đắm, càng dần sâu vào quên lãng, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn.

Cơ thể gần kề, khiến hai trái tim đập dữ dội, Tiêu Hoài Ngọc bế Lý Cẩn lên, bước vào trong điện.

Lý Cẩn dựa vào lòng bà, mở mắt nhìn bà, thở gấp nói: “Người phải nhớ, ta chỉ là, tạm thời để người rời đi.”

## Chương 362: Ngoại truyện (Phần 2)

### Điện Cam Lộ

Bên trong tấm điện, ánh nến dần tắt, quần áo rơi rải rác trên sàn, tiếng thờ dốc vang lên từ sau màn, ánh trăng từ cửa sổ rọi vào.

Nụ hôn cuối cùng của Tiêu Hoài Ngọc rơi trên xương quai xanh của Lý Cẩn, dưới ánh trăng yếu ớt, da thịt trắng như tuyết, hai người ôm nhau nhưng không ngủ.

Sau khi hoan lạc, không có lời nói, chỉ có sự an ủi qua cơ thể và tiếng thờ gấp bên tai.

Lý Cẩn co rúc trong lòng Tiêu Hoài Ngọc, nghĩ đến chia ly, không kìm được mà run rẩy khóc, mượn rượu chưa tan.

Tiêu Hoài Ngọc ôm chặt nàng, tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, biết rõ sự kiêu ngạo của nàng, chưa bao giờ yếu đuối hay rơi lệ trước mặt người khác.

Giờ đây, trước mặt Tiêu Hoài Ngọc, nàng bỏ hết mọi phòng bị, bỏ qua thân phận, chỉ là những người phạm trần vướng vào bầy tình lục dục.

Yêu hận si mê khó giải nhất, cũng ràng buộc lòng người nhất. Đêm qua đi, khi trời chưa sáng, bên ngoài điện vang lên tiếng báo giờ của cung nhân.

Lý Cẩn nhanh chóng từ nỗi buồn trở lại, khi nàng lau đi nước mắt, nàng lại trở thành vị quân vương ngạo nghễ.

Và quân vương, không bao giờ để lộ sự yếu đuối. Khi men say tan đi, nàng rời giường, chần rơi khỏi eo thon.

Tiêu Hoài Ngọc nhìn nàng rất lâu, Lý Cẩn nhặt y phục dưới đất lên, nói: “Ngươi đi đi.” Giọng nàng lạnh lùng.

Cuộc gặp gỡ đêm qua, chỉ là để ngủ, triệu đến rồi lại đi.

Tiêu Hoài Ngọc không nói nhiều, chỉ mặc quần áo vào. Khi nàng chạm vào tay áo, chợt nhớ ra điều gì, lấy một chiếc hộp nhỏ đặt trên bàn trang điểm.

Đèn trong điện được thắp lại, Tiêu Hoài Ngọc mặc xong y phục, bước ra khỏi điện Cam Lộ, nhìn lại một lần.

Lý Cẩn ngồi trước bàn trang điểm, không có bất kỳ lời níu giữ hay ánh mắt đáp lại.

Dưới ánh nhìn của cung nhân và nội thị canh gác bên ngoài, Tiêu Hoài Ngọc rời khỏi tấm điện của thiên tử.

Cảnh tượng này, từ khi hoàng đế đăng cơ ở điện Cam Lộ, thường xảy ra, nên cung nữ canh gác bên ngoài đã quá quen thuộc, không chút ngạc nhiên khi thấy Yên Vương bước ra.

Chỉ có một vài tiểu hoàng môn và cung nữ mới vào cung bàn tán, dù chuyện này trong nội đình đã không còn xa lạ.

Yên Vương Tiêu Hoài Ngọc trước khi được sắc phong, vẫn là ngoại nam, mối quan hệ này bị coi là tư tình.

Tiêu Hoài Ngọc từng có vợ, trong cuộc đông chinh, vợ mất, nàng không tái giá.

Quân vương lấy góa phụ làm sủng, triều đình cũng nhiều lời bàn tán.

“Bệ hạ, Yên Vương đã đi rồi.” Nội quan bước vào điện báo.

Lý Cẩn trong gương đồng thất thần, như thể hồn bị rút khỏi thân xác, không còn tinh thần.

Trong hộp là đôi khuyên tai bằng ngọc, giống hệt chiếc Tiêu Hoài Ngọc từng cắn xuống, nhưng lại khác biệt.

“Thay y phục đi.” Lý Cẩn ngẩng lên nói.

“Vâng.”

--- --- ---

Tháng mười hai năm Thiên Thụ thứ mười, Yên Vương Tiêu Hoài Ngọc mang mẫu thân về Sở địa, ẩn cư tại Vân Mộng.

Năm Thiên Thụ thứ mười một, tháng giêng xuân, Thượng Nguyên, thành Trường An mở cửa ba ngày, cung đình mở yến tiệc, tôn thất, ngoại thích, văn võ bá quan tụ họp tại yến điện.

Quần thần dâng biểu chúc mừng hoàng đế và hoàng thái hậu nhân dịp Thượng Nguyên.

Sau khi triều đại thống nhất, qua mười năm phát triển, thiên hạ dần ổn định, qua vài lần biến động, tình hình triều chính đã rõ ràng, với sự ổn định của chính quyền, một vấn đề mới nảy sinh, trở thành mối lo ngại.

Đó là vấn đề hoàng tử nối ngôi, không thể tránh khỏi qua các triều đại, nhất là khi chính quyền đã ổn định.

Hoàng đế là nữ giới, xưng đế đã mười một năm, nhưng việc lập thái tử vẫn chưa có tin tức.

Các triều đại đều xem trọng hoàng tử, nay vua còn trẻ, nhưng hoàng tử liên quan đến vận mệnh quốc gia.

Do đó, có triều thần sớm đề cập vấn đề này, mong hoàng đế sớm tính toán.

Về hoàng tử, Lý Cẩn không phải chưa nghĩ tới, chỉ là bị cuốn vào vòng xoáy đấu tranh chính trị, không thể thoát thân, cũng không dám đặt mình vào tình thế nguy hiểm.

“Vấn đề hoàng tử, mong bệ hạ sớm tính toán, để bảo vệ giang sơn xã tắc, kéo dài vận mệnh quốc gia.”

Lý Cẩn triệu kiến tôn thất, anh em của mình, và lệnh họ mang gia quyến vào triều.

Ngoài ra còn có mười ba hoàng tử Lý Tông, được các cự thần tiên đế ủng hộ, cùng Trương Thái phi sinh hạ hoàng đế Lý Hưng, hoàng tử mười bốn Lý Tùy, hoàng tử mười lăm Lý Trần, hoàng tử mười bảy Lý Hiến.

Trong đó Lý Tùy và Lý Trần đều đã nạp phi, còn Lý Hiến là hoàng tử mười bảy của tiên đế, sinh vào mùa đông năm Thái Khang thứ tư, chưa lập gia đình.

Tiên đế nhiều con, qua mười năm, các hoàng tử ngày xưa chưa trưởng thành cũng đã lập gia.

Nhưng Lý Cẩn không thân thiết với những anh em này, dù triệu họ vào triều, cũng không gặp riêng.

Nhưng lại đặc biệt quan tâm đến các công chúa chưa xuất giá, nhất là mười ba công chúa Lý Nhân, con út của tiên đế, Lý Cẩn đã tổ chức lễ thành niên sớm cho nàng, ban phong hiệu Phúc Thành.

“Phúc Thành ra mắt bệ hạ, bệ hạ vạn phúc.” Trưởng công chúa Phúc Thành theo lời triệu, tiến đến trước hoàng đế hành lễ.

Lý Cẩn nhìn Phúc Thành công chúa, “Nhân nhi cao lớn hơn rồi.” Kéo nàng ngồi bên cạnh.

Hành động này khiến quần thần đoán già đoán non, và hy vọng của các hoàng tử tan biến.

Hoàng đế không có ý định trao quyền cho anh em, mà nghiêng về các công chúa.

Yên tiệc bắt đầu, bên ngoài điện vang lên tiếng nổ lớn, pháo hoa bắn lên bầu trời, đúng lúc trăng tròn, ánh sáng rực rỡ.

Phúc Thành trưởng công chúa vui mừng chạy ra ngoài điện, mắt ngây thơ nhìn ánh sáng lấp lánh trên trời.

“Pháo hoa năm nay, thật đẹp.”

Hoàng đế cùng tôn thất đến bên ngoài điện, lên lầu thành, cùng thưởng ngoạn đèn Thượng Nguyên.

Một góc trên lầu thành Thừa Thiên Môn, Mộ Dung Lam khi tuần tra phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

Áo quan đỏ chói, đứng đơn độc trên đầu thành, “Tạ Thị lang?”

Dưới ánh sáng pháo hoa, Tạ Tri Nhu quay đầu, hành lễ, “Gặp Mộ Dung đô đốc.”

Mộ Dung Lam chấp tay đáp lễ, “Tạ Thị lang sao lại một mình ở đây, có chút cô đơn quá.”

Tạ Tri Nhu quay người, “Hạ quan thích yên tĩnh, ngày lễ tốt như vậy, trên lầu thành nhìn muôn nhà đèn đuốc, hưởng bình an, cũng không có gì không tốt.”

Mộ Dung Lam bước tới, đứng cạnh nàng, cả thành Trường An ánh sáng đều trong tầm mắt.

Với Mộ Dung Lam, đây từng là kinh đô Yên quốc, nhưng giờ khác xưa, dưới sự cai trị của Lý Cẩn, thành Trường An mở rộng gấp đôi, có thị trấn do quan phủ quản lý, dân cư sinh sống, xe

ngựa đi bên phải, quản lý và trật tự đều vượt xa kinh đô Yên trước đây, “Trường An, thật lớn.” Nàng cảm thán.

Tạ Tri Nhu nhìn nàng một cái, “Nhưng khiến Long Thành phi tướng tại, không để ngựa Hồ vượt âm sơn.”

Mộ Dung Lam ngạc nhiên, tất nhiên hiểu ý thơ của Tạ Tri Nhu, “Chuyện này đã qua bao năm rồi, Tạ Thị lang cũng biết sao?”

“Chiến tích của Mộ Dung tướng quân năm xưa, ai mà không biết.” Tạ Tri Nhu đáp.

Mộ Dung Lam mở to mắt, lòng bỗng cảm thấy chua xót, “Ngươi...”

Đông! ——

Với tiếng chuông vang lên, Tạ Tri Nhu lại hành lễ, “Tướng quân, Thượng Nguyên an khang.”

Pháo hoa bay lên bầu trời, xuyên qua màn đêm, hòa cùng ánh trăng lạnh, trời đất sáng như ban ngày.

Ánh sáng chiếu lên thân hình Tạ Thị, rực rỡ, khiến Mộ Dung Lam cảm động, “Tạ nương tử, Thượng Nguyên an khang.”

--- --- ---

Năm Thiên Thụ thứ mười một, tháng hai, xuân thịnh.

### **Điện Cam Lộ**

Đêm đó, mùa xuân ở thành Trường An mưa nhỏ, gió lạnh thổi, mưa lạnh buốt.

Đến nửa đêm, sấm chớp vang trời, đánh thức người trong giấc ngủ, trong điện Cam Lộ, nền lay động, Lý Cẩn nằm trên giường trần trọc.

Sấm xuân làm nàng khó chịu, nàng mặc áo đứng dậy.

Ngoài điện gió mạnh, mưa to như trút, hoa trong sân bị thổi rụng hết, bay đến trước cửa sổ.

Lý Cẩn nhìn vào hộp trên bàn trang điểm, “Ánh nền mưa lạnh gió sắc, thử áo lụa ngọc bốt hương tiêu, mùa hoa rụng oán hờn đêm dài, bóng đèn bạc mờ, gối thấm nước mắt đan xen, giấc mộng xuân đoàn viên hiếm.”

Hôm sau

Lý Cẩn suốt đêm không ngủ, triệu ngự y của Thái y viện đến khám.

“Bệ hạ, ngự y Tiêu đến.”

Lý Cẩn mở mắt, Tiêu Hoài Nghi đã nhập Thái y viện, không theo Tiêu Hoài Ngọc rời Trường An, mà ở lại Thái y viện giảng dạy, chữa bệnh.

Lý Cẩn gật đầu, Tiêu Hoài Nghi được dẫn vào điện, “Bệ hạ.”

Lý Cẩn nhìn Tiêu Hoài Nghi, thấy nàng giống Tiêu Hoài Ngọc.

“Trẫm gần đây lo lắng, không ngủ được.” Lý Cẩn đưa tay nói.

Tiêu Hoài Nghi bắt mạch, sắc mặt thay đổi dần, “Bệ hạ gần đây có chán ăn không?”

Lý Cẩn gật đầu, Tiêu Hoài Nghi hỏi thêm, “Thần mạo muội hỏi, tháng của bệ hạ?”

Lý Cẩn nghe xong, hiểu ra, “Như người nghĩ.”

Tiêu Hoài Nghi sững sờ, lời đồn trong nội đình, chỉ có hoàng đế và anh trai nàng, thân phận anh trai nàng, nàng rõ nhất.

Là em gái, nàng giận anh trai, nhưng nghĩ lại, Lý Cẩn là quân vương, phải lo nghĩ nhiều, với người cai trị, tình cảm nam nữ không bao giờ là ưu tiên, bèn bái, “Chúc mừng bệ hạ.”

Lý Cẩn ngần ngại, nhưng không ngạc nhiên, có lẽ đã dự liệu, nhìn Tiêu Hoài Nghi điềm tĩnh, biết nàng nghĩ ngờ.

“Trẫm biết rồi.” Lý Cẩn đứng lên, không giải thích, không định giải thích, chuyện huyền diệu này, chỉ người trải qua mới tin, mới hiểu, và những gì nàng trải qua, không chỉ một chuyện.

Nàng không cần người khác biết, cũng không cần người khác hiểu, với nàng, chỉ cần người nàng quan tâm hiểu là đủ.

Nàng nhìn Tiêu Hoài Nghi, “Trẫm muốn tuần du miền Nam, cho người đi cùng.”

---

## Chương 363: Ngoại truyện (Phần 3)

### Vân Mộng

Tiêu Hoài Ngọc về Vân Mộng, mua đất và nhà gần tổ trạch, sống ẩn dật.

Sau khi nước lụt qua đi, Vân Mộng đổi mới, dân cũ chuyển đi, triều đình đưa người mới đến cư trú.

Vì vậy khi Tiêu Hoài Ngọc mang mẹ về Vân Mộng, đã khác xưa, không ai nhớ nàng, không ai nhận ra nàng.

Dân địa phương tò mò về người mới đến, thường tụ tập bàn tán, chỉ biết mẹ con nàng đến từ Quan Trung, nhưng mặt nàng không được thích.

Vết sẹo trên mặt và thân, mặc áo vải thô, khiến hàng xóm nghi ngờ thân phận.

Nhưng vì đến từ Quan Trung, tầm nhìn và nhận thức không như người thường, Tiêu Hoài Ngọc thu hút nhiều trẻ em tò mò.

Nhưng chúng luôn bị người lớn quở trách, nhất là các cô gái lớn tuổi, cha mẹ không cho trẻ tiếp xúc với nàng.

Bà lão hàng xóm gọi các cháu về nhà.

Trong bữa ăn, tiếng quở trách lớn, người qua lại đều nghe, “Đã bảo đừng gần gũi người không rõ lai lịch.”

“Nhưng ông ấy đi nhiều nơi, cả Đông Hải, biết nhiều chuyện.” Trẻ con tò mò về thế giới ngoài kia, người mới đến hấp dẫn chúng.

“Các người biết ông ta là ai không?” Bà lão lạnh mặt, “Nhìn mặt mũi không giống người tốt, vết sẹo trên mặt và tay đều là vết dao, chắc trước đây phạm tội giết người.”

Những lời bàn tán và bôi nhọ đến tai Tiêu Hoài Ngọc, nhưng không làm nàng giận, nàng không giải thích với hàng xóm.

Dù người lớn không cho trẻ con qua lại với nàng, chúng vẫn lén đến nhà hay ruộng nàng, hỏi về thế giới bên ngoài.

Đến mùa xuân, mùa bận rộn, những năm chinh chiến, Tiêu Hoài Ngọc không quên việc đồng áng học từ nhỏ.

Dân lấy lương thực làm trọng, yêu đất như cha mẹ sinh ra.

Tiêu Hoài Ngọc từng mong rời khỏi đây, thoát khỏi xiềng xích.

Khi ra ngoài, nàng có tâm trạng khác, trong cuộc đấu tranh vì lợi ích, nàng nhớ sự yên bình quê hương.

Chán cảnh chiến tranh, âm mưu quyền lực, làm việc trên đất yêu thích, thoải mái hơn nhiều.

Sau việc nhà, Tiêu Hoài Ngọc giúp hàng xóm làm ruộng, dù trước bị mắng, sợ nàng làm hư trẻ con, nàng không để bụng.

Vì nàng không thù dai, hàng xóm thay đổi thái độ, nhưng có người vẫn nghi ngờ, cảnh giác.

Vì vậy sau lưng luôn có lời đồn không hay, làm Tiêu mầu thương con, bỏ vinh hoa phú quý ở kinh, đến nơi xa xôi, không được hiểu, “Ngọc nhi, con giúp họ mà họ vẫn nói xấu, con biết họ nói gì không?”

“Dân làng thật thà, chỉ là với điều chưa biết đều cảnh giác, họ không biết con, phản ứng vậy là bình thường.” Tiêu Hoài Ngọc đáp mẹ.

Tiêu mầu nhíu mày, “Nếu đây là cuộc sống con muốn, mẹ không nói gì, nhưng trước khi rời Trường An, em con dặn, vết thương của con cần tĩnh dưỡng, mẹ sợ lời nói làm con...”

“Mẹ.” Tiêu Hoài Ngọc an ủi, “Con hiểu họ, không biết thân phận con, nên mới vậy, nhưng người ở Trường An, biết rõ, vẫn không tha.”

“Con chán đấu tranh đó rồi.” Tiêu Hoài Ngọc nói.

Như Tiêu Hoài Ngọc đoán, đến đây, dân làng không biết gì về nàng, nên cảnh giác, nhưng dần dần họ hiểu nhau, sự cảnh giác cũng dần mất, đến trận bão mùa xuân, thay đổi cách nhìn của họ.

Lúa mới cấy chưa bén rễ, mưa bão nhiều ngày, nước dâng tràn, ngập ruộng.

Tiêu Hoài Ngọc thức dậy, ngoài trời sấm xuân vang, nhìn ruộng bị ngập, mặc áo toi, đào rãnh thoát nước.

Làm việc suốt đêm mưa gió, lúa trong ruộng được cứu, Tiêu Hoài Ngọc từ nhỏ sống ở đây, có kinh nghiệm phong phú với lũ lụt.

Khi trời sáng, mưa tạnh, người dân lo lắng ra ruộng thấy lúa không hư hại nhiều, lòng chỉ còn cảm kích và áy náy với Tiêu Hoài Ngọc.

Nhiều nông dân mời nàng vào nhà đãi ăn, gửi đồ ăn đến nhà nàng.

Lợi ích khiến người tranh đoạt, quyền lực khuếch đại mặt tối và tham vọng.

Sự nhiệt tình từ dân làng thật thà, sau khi Tiêu Hoài Ngọc nổi danh, ít thấy.

Sau đó, Tiêu Hoài Ngọc giúp dân làng, đưa các bé gái đến trường, những gia đình đông con không đủ nuôi.

Chưa đầy ba tháng, sự chăm chỉ của Tiêu Hoài Ngọc được dân làng chấp nhận, có người tìm hiểu gia cảnh, muốn làm mai, nhưng nàng luôn từ chối.

Năm Thiên Thụ thứ mười một, xuân thịnh, vua tuần du miền Nam, đến cuối xuân tới Kinh Châu, đặc biệt ghé qua huyện Vân Mộng.

Bờ hồ Vân Mộng đầy hoa cỏ, Tiêu Hoài Ngọc sau khi làm việc nghỉ ngơi trên bãi cỏ, kể cho trẻ con về cảnh xưa của Sở quốc.

Từ trận mưa lớn, người lớn không ngăn trẻ con qua lại, có người giao con cho nàng chăm sóc.

“Anh, ông nói, Sở quốc ngày xưa chỉ ở phía nam, nhờ bệ hạ và đại tướng quân Tiêu Hoài Ngọc bình định Tề quốc và Yên quốc, mới có Sở quốc hôm nay.”

“Khi lớn, em muốn làm đại tướng quân như Tiêu Hoài Ngọc, võ công cao cường!” Một bé gái búi tóc đứng dậy, cầm gậy như kiếm chỉ về phía hoàng hôn.

“Em cũng vậy.” Các bé khác đồng loạt nói.

Tiêu Hoài Ngọc ngạc nhiên, rồi cười to, “Vậy các em phải học giỏi, sau này thi đỗ, phục vụ đất nước.”

Nay bốn bề yên bình, không chiến tranh, muốn lập công khó hơn, nhưng cũng vì bình an, có cách mới, đó là thi võ.

“Anh, anh đã gặp hoàng đế chưa?” Bé gái ngồi cạnh Tiêu Hoài Ngọc hỏi.

Tiêu Hoài Ngọc nghen ngào, “Anh... khi bệ hạ ra khỏi cung, dân Trường An đều thấy.”

“Anh có gặp đại tướng quân không?” Bé gái cầm gậy hỏi.

Tiêu Hoài Ngọc gật đầu, các bé lại hỏi: “Hoàng đế trông như thế nào?”

“Bệ hạ...” Tiêu Hoài Ngọc mắt đầy nhớ nhung, “là nữ nhân đẹp nhất mà anh từng thấy.”

Lời của Tiêu Hoài Ngọc làm các bé mong mỗi đến đô thành Trường An.

“Còn đại tướng quân thì sao?” Các bé lại hỏi.

Làm Tiêu Hoài Ngọc ngạc nhiên, dù xa phía nam, dân nhắc đến vua, đều nghĩ đến Yên Vương Tiêu Hoài Ngọc.

“Đại tướng quân, là một kẻ ngốc.” Một giọng quen thuộc từ sau đồi cỏ vọng tới.

Các bé ngược nhìn, mắt mở to, có lẽ chưa từng thấy nữ nhân đẹp như vậy ở Vân Mộng, mắt tràn đầy kinh ngạc.

Nghe giọng này, Tiêu Hoài Ngọc không dám quay lại, nhìn ra hồ rộng, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh.

Nơi này, nơi nàng sinh ra, họ tái ngộ.

“Anh.” Các bé kéo tay Tiêu Hoài Ngọc, “Anh biết chị này không?”

“Có lẽ, các em nên gọi là chị dâu.” Giọng sau lưng nhắc các bé.

Các bé ngạc nhiên nhìn nàng, “Sao, đại tướng quân sợ gặp ta à?”

Tiêu Hoài Ngọc mới quay lại, mắt đỏ nhìn Lý Cẩn, nàng mặc áo váy, tóc bay trong gió.

Sau lưng Lý Cẩn là đoàn người, nhưng ở xa, nàng đi bộ đến, tránh gây động tĩnh.

Hai người nhìn nhau lâu, không nói, “Nơi này, vẫn như xưa.” Cuối cùng Lý Cẩn phá vỡ im lặng, nhìn Vân Mộng đại trạch, nhớ lại mọi thứ.

“Sao ngươi biết ta ở đây?” Tiêu Hoài Ngọc hỏi.

“Dĩ nhiên hỏi mẹ.” Lý Cẩn đáp, xuống đồi cỏ đến bên cạnh Tiêu Hoài Ngọc.

Tiêu Hoài Ngọc bảo các bé đi, “Bệ hạ...”

“Tiêu Lang muốn lộ thân phận sao?” Lý Cẩn ngắt lời.

Tiêu Hoài Ngọc nghẹn lời, biết tin vua tuần du miền Nam, nhưng không ngờ Lý Cẩn đột ngột tới.

“Nơi này đẹp quá.” Lý Cẩn ngồi xuống bên cạnh, cảm nhận gió hồ, “Không trách Tiêu Lang luôn muốn rời Trường An, cuộc sống bình yên như vậy, ai mà không ao ước.”

Hoàng hôn buông, hồ nước phản chiếu ánh chiều, hai con cò trắng đậu cạnh hồ.

“Ta...” Tiêu Hoài Ngọc vài lần định nói.

“Ngươi yên tâm, ta không đến khuyên ngươi về.” Lý Cẩn nói.

“Ta không có ý đó.” Tiêu Hoài Ngọc nhú mày.

“Kinh Châu là cựu đô của Sở, tuần du miền Nam luôn trong kế hoạch của ta, ghé qua Vân Mộng là tiện đường.” Lý Cẩn nói mạnh.

“Còn nữa, ta không đến, mong người chủ động đến Kinh Châu gặp ta sao?”

“Dân Vân Mộng không nhận ra ta, khi ta tìm đến nhà người, hàng xóm đều vây quanh.”

“Ta không mang vệ sĩ, không bị cản, người ẩn danh, họ không biết người, cũng không biết ta, nên tò mò ta là ai, sao đột ngột xuất hiện, ta nói ta là thê tử của người, đến từ Trường An.”

Lý Cẩn đến Vân Mộng, chưa gặp quan địa phương, liền tìm đến hồ lớn.

Tiêu Hoài Ngọc mất động lòng, Lý Cẩn thấy nàng mệt mỏi, để nàng nằm xuống, gối lên chân mình.

“Ta nghĩ ta để tâm.” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mặt Tiêu Hoài Ngọc, “Ta mới là thê tử của người.”

### **Chương 364: Phiên Ngoại (Bốn)**

Tiêu Hoài Ngọc nằm trên bãi cỏ, đầu gối lên chân của Lý Cẩn, mắt nhắm nghiền, lắng nghe tiếng nói và tiếng gió chiều bên tai.

Nghe người yêu thổ lộ tâm sự, cơ thể mệt mỏi của nàng dần dần thư giãn.

Nếu thời gian có thể mãi dừng lại ở khoảnh khắc này, nàng nhất định sẽ nguyện ý.

Nhưng là một quân vương, Lý Cẩn không thể mãi ở bên nàng, nàng hiểu rõ điều đó.

"Chúng ta đều sống trong thế gian này, tưởng rằng có thể không để tâm, tưởng rằng có thể lý trí, tưởng rằng chỉ có mình mình, nhưng khi thực sự đối mặt, lại là một tâm trạng khác," Lý Cẩn nói, "Có những chuyện, ngay cả bản thân cũng không thể kiểm soát được."

Tiêu Hoài Ngọc giờ tay nắm lấy tay Lý Cẩn đang vuốt ve khuôn mặt mình, nhưng nàng không nói gì, chỉ xoay người, vùi đầu vào lòng của nàng.

Nàng nắm chặt tay của Lý Cẩn, ngửi mùi hương quen thuộc và quyến luyến từ nàng.

Lý Cẩn cúi đầu nhìn người như đứa trẻ cuộn tròn trong lòng mình, "Khi vừa tìm thấy gia đình, phát hiện có người đến mai mối cho mẹ nàng, là con gái của một viên quan địa phương, tổ tiên từng làm quan ở kinh thành, dưới gối chỉ có một đứa con gái."

"Ta đã cho người đánh đuổi, ban cho trăm vàng, không cho họ lại gần cửa nhà nữa."

"Tiêu lang mới trở về Vân Mộng chưa bao lâu, đã có duyên mới rồi."

Tiêu Hoài Ngọc mở mắt, "Trong dân gian, chuyện hôn nhân rất quan trọng, nếu có người đến tuổi thích hợp, họ luôn thăm dò, nhưng ta đã giải thích rằng ta đã có vợ, chỉ là họ không muốn tin, nhưng sau hôm nay, có lẽ sẽ dứt khoát từ bỏ ý định."

"Nhưng nếu ta không đến thì sao?" Lý Cẩn hỏi.

Tiêu Hoài Ngọc sững lại, nàng ngược mắt nhìn Lý Cẩn, "Người sẽ không không đến."

Lý Cẩn cúi đầu nhìn nàng, "Đại tướng quân nói dễ dàng quá, Trường An cách đây ngàn dặm, nàng chịu rời đi, còn ta có lòng mới đến đây."

Lời nàng có chút oán trách, "Xin lỗi," Tiêu Hoài Ngọc áy náy đáp.

"Ta đến đây, không phải để nghe những lời này."

"Ta sẽ ở lại Vân Mộng vài ngày, nàng theo ta về thành nhé." Lý Cẩn nói.

"Được," Tiêu Hoài Ngọc đáp.

"Ta muốn nghỉ ngơi một lát." Nàng cọ cọ vào lòng Lý Cẩn, tham lam hít thở hương thơm từ nàng.

"Được," Lý Cẩn gật đầu, Tiêu Hoài Ngọc liền ngủ yên trong lòng nàng.

Xa rời chiến đấu, xa rời ồn ào, cuộc sống yên bình như thế, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, đối với người cầm quyền trở thành một mong ước xa xỉ.

Còn đối với Tiêu Hoài Ngọc, cuối cùng nàng không phải lo lắng, không phải ngủ bên lưỡi dao.

Lý Cẩn trong lòng cũng đầy mâu thuẫn, nàng muốn giữ Tiêu Hoài Ngọc ở bên cạnh, để mình không còn cô đơn, nhưng đồng thời, nàng cũng không muốn nàng mãi đau khổ.

Vì thiếu nợ mà áy náy, cũng vì yêu, tình cảm đến muộn và sự hồi đáp đã gây ra tổn thương không thể cứu vãn, cũng khiến nàng trở thành nỗi đau của Tiêu Hoài Ngọc suốt đời.

Nàng giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai bên tai của Tiêu Hoài Ngọc, vuốt ve đầu và tai nàng, vuốt ve khuôn mặt nàng.

So với việc chinh chiến, việc canh tác dưới ánh mặt trời làm cho Tiêu Hoài Ngọc đen đi nhiều, và cũng vì thế, trên khuôn mặt nàng giảm bớt phần nào sự tàn ác và hung dữ.

Dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng này, Tiêu Hoài Ngọc nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lý Cẩn cứ thế nhìn nàng, trong ánh hoàng hôn, gió thổi qua mặt hồ, như màu mắt của nàng, dịu dàng, nước hồ yên bình gợn sóng.

Nàng nắm lấy tay của Tiêu Hoài Ngọc đặt trên chân mình, khi nàng cử động đầu trong giấc ngủ, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng hơi nhô cao.

"Chuyện sống chết không thể trở lại, đời này, ta đã không thể giải tỏa được tâm kết của nàng." Nước mắt nàng lấp lánh, "Mong rằng có thể khiến nàng không còn thêm hối tiếc."

"Cũng khiến lòng ta, ít nhất... dễ chịu hơn chút."

Khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống chân núi, Lý Cẩn nhẹ nhàng đánh thức người đang ngủ trong lòng mình, "Tiêu lang."

Tiêu Hoài Ngọc mở mắt tỉnh dậy từ giấc mơ, phát hiện trời đã tối.

"Về nhà thôi." Lý Cẩn dịu dàng gỡ tóc mai bị gió thổi rối bên tai nàng.

"Được." Nàng chống tay ngồi dậy, hai con diệp trắng đang đậu bay đi.

Người hầu dẫn đến xe ngựa, Tiêu Hoài Ngọc dìu Lý Cẩn vào trong xe, những đứa trẻ theo nàng ra ngoài đã về nhà từ lâu.

"Giá."

---

## Tiêu Trạch

Huyện lệnh Vân Mộng biết rằng hoàng đế đã đến thôn quê dưới quyền quản lý của huyện, liền mang theo đội ngũ tiếp giá răm rộ xuống thôn.

Như vậy, thân phận của Tiêu Hoài Ngọc cũng bị bại lộ, trước căn nhà tranh, náo nhiệt hơn cả lúc Lý Cẩn đến với một đoàn người mặc thường phục.

Nha dịch trong huyện ngăn cách dân chúng, mang theo toàn bộ quan lại trong huyện quỳ xuống tiếp giá.

Người hầu dừng xe ngựa lại, huyện lệnh Vân Mộng dẫn theo một đội người tiến lên trước, cúi đầu sát đất, "Thần là huyện lệnh Vân Mộng Ngô Duy, cung nghênh thánh giá, không biết bệ hạ đến Đại Trạch, không kịp thời nghênh đón, mong bệ hạ thứ tội."

Huyện lệnh từ huyện thành vội vã đến thôn, ngoài việc xin tội, còn muốn tỏ mặt trước hoàng đế và báo cáo công việc huyện Vân Mộng, cũng muốn xin cho dân chúng.

Là một quan lại ở cấp bậc thấp nhất của triều đình, có lẽ suốt đời không có cơ hội vào kinh làm quan, chứ đừng nói là gặp mặt hoàng đế.

Nhưng người bước ra từ xe ngựa lại là một "nam tử" mặc áo vải thô.

Huyện lệnh Vân Mộng kinh hãi, Tiêu Hoài Ngọc dìu Lý Cẩn xuống xe, dưới sự chứng kiến của đông đảo dân chúng.

"Bệ hạ." Huyện lệnh Vân Mộng cuối cùng cũng gặp được Lý Cẩn, liền liên tục cúi đầu, "Thánh cung vạn phúc."

"Thánh cung vạn phúc."

Hành động của huyện lệnh Vân Mộng gây ra sự bàn tán của dân chúng, ban đầu Lý Cẩn vì phục xuất tuần, đội ngũ mang theo có đến vài chục người, dù đều mặc thường phục nhưng dáng vẻ không giống người thường, và khí chất của Lý Cẩn cũng không giống với nữ tử của gia đình bình dân.

Nàng lại tự xưng là thê tử của Tiêu Hoài Ngọc, nên dẫn đến sự suy đoán về thân phận của Tiêu Hoài Ngọc.

"Tiêu lang, không thể trách ta." Lý Cẩn quay đầu nhìn Tiêu Hoài Ngọc nói, "Là huyện lệnh của các người, tìm mọi cách để đến."

Tiêu Hoài Ngọc nhú mào, "Ông ta là thân tử của bộ hạ."

"Chuyện của Vân Mộng, trầm sẽ phá người lo liệu sau khi về kinh." Lý Cẩn nói với huyện lệnh Vân Mộng.

"Bộ hạ thánh minh."

Lý Cẩn không nói thêm gì nữa, chỉ dưới sự bảo vệ của thân tín, nàng bước vào trong tường tre bao quanh viện.

Tiêu Hoài Ngọc nhìn quanh một lượt, lúc này huyện lệnh Vân Mộng như tỉnh mộng, mới nhớ ra, Yến vương Tiêu Hoài Ngọc, quyền thần đệ nhất của Sở quốc, tổ quán tại Vân Mộng.

Sau khi hoàng đế thu hồi binh quyền, nàng liền từ quan, và có thể khiến hoàng đế đi đường vòng đến Vân Mộng, cũng chỉ có nguyên nhân này, "Ngài là... Yến vương?"

Tiêu Hoài Ngọc quay đầu nhìn huyện lệnh Vân Mộng, ánh mắt khiến ông ta giật mình, liền hiểu ra ngay, "Yến vương trở về Vân Mộng, hạ quan có mắt như mù."

"Ông muốn thăng quan, nhưng lại quấy rầy sự yên tĩnh của ta." Tiêu Hoài Ngọc nhú mào.

"Vân Mộng liên tục gặp lũ lụt, là một huyện nghèo, nhiều lần dâng sớ lên triều đình nhưng không có kết quả, nay bộ hạ tuần phương Nam mới biết được khó khăn của Vân Mộng, đã lệnh triều đình cấp kinh phí để giải quyết, hạ quan là đến để tạ ơn." Đối với sự hiểu lầm của Yến vương, huyện lệnh Vân Mộng giải thích, "Hôm nay hạ quan mới biết, hóa ra tất cả đều nhờ vào phúc của Yến vương."

"Thôi." Tiêu Hoài Ngọc phẩy tay, rồi quay người bước vào viện.

"Ah huynh." Tiêu Hoài Ngọc nghe thấy động tĩnh ngoài nhà, cùng mẹ Tiêu bước ra.

"Tứ nương, mẫu thân."

Tiêu Hoài Ngọc nhìn chị, như quay về thời xưa, "Giờ thiên hạ đã thái bình, ah huynh sao về Vân Mộng lại đen như vậy, trước khi đi, ta không phải đã dặn ah huynh cần phải tĩnh dưỡng."

"Giờ là mùa xuân cây cối, ah huynh của con một khắc cũng không nghỉ ngơi." Mẹ Tiêu nói, "Đâu còn nhớ lời dặn của con."

"Chẳng trách thường có người đến mai mối." Lý Cẩn bước vào đình dưới gốc cây hòe trong viện, ngồi xuống, "Chính là nhìn trúng sức lực vô biên của nàng."

Lời của Lý Cẩn khiến Tiêu Hoài Ngọc mặt đỏ bừng, nàng nhìn Lý Cẩn, nhưng một lúc lâu không nói được gì.

Mẹ Tiêu vui vẻ mang trà đến, đối với hoàng đế, bà không dám không kính trọng, nhưng vì Tiêu Hoài Ngọc, hoàng đế đối với bà cực kỳ khách khí và tôn trọng.

Lý Cẩm vì những nỗ lực của nàng cho các nữ tử trong thiên hạ, cuối cùng cũng đổi lấy được sự kính trọng và ngưỡng mộ của họ.

Mẹ Tiêu giữ họ lại ăn một bữa cơm, trên bàn ăn, như một gia đình.

Trời dần tối, "Không còn sớm nữa." Nàng nhìn Tiêu Hoài

Bạn hiện đang đọc chương 364 phần 2 của cuốn tiểu thuyết "Mỹ Nhân Mưu" do trang web Cự Bút Ký Tiểu Thuyết cung cấp.

"Được."

Lý Cẩm bước ra khỏi viện, lúc này phần lớn dân chúng bên ngoài đã giải tán, nhưng vẫn có một số người vừa nhận được tin tức mà đến để xem.

Dù sao cũng là hoàng đế, người nắm quyền cai quản thiên hạ, chỉ có thể thấy ở kinh thành, chứ không bao giờ xuất hiện ở thôn quê.

Nhưng sau khi thân phận của Lý Cẩm bị lộ, xung quanh bắt đầu có cảm quân canh gác, đội nghi trượng của thiên tử dừng lại ở ngoài thành Vân Mộng cũng lần lượt đến, sự xuất hiện của cảm quân và nghi trượng càng làm dân chúng thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

Mẹ Tiêu nhân lúc Lý Cẩm đi trước, kéo Tiêu Hoài Ngọc sang một bên, "Mẹ đã già rồi, trước kia không hiểu được suy nghĩ của các con trẻ, cũng không hiểu rõ ý của bề hạ, nhưng qua bao năm, dù là người cứng lòng nhất cũng sẽ hiểu rõ, mẹ đã từng bước nhìn con đi qua, tình cảm của bề hạ dành cho con, con nên hiểu rõ."

Tiêu Hoài Ngọc sửng sờ, nàng nhìn mẹ mình, "Mẹ?"

"Trường An xa như vậy, nàng là quân vương, có thể vì con đến đây, chẳng lẽ chưa đủ chân thành sao." Mẹ Tiêu với tư cách người ngoài cuộc nói, "Chính con nói, công danh lợi lộc là do con tự bỏ, không phải bị ép buộc."

"Mẹ hôm nay gặp chuyện gì sao?" Tiêu Hoài Ngọc nghi ngờ hỏi.

"Hôm nay khi thánh giá đến, đúng lúc gặp phải người đàn bà lẩm lời đến mai mối cho con, trước đó không cách nào đuổi được, chúng ta là người ngoài, không tiện xung đột với họ, thế mới bị phát hiện." Mẹ Tiêu nói tiếp, "Bệ hạ đã nổi giận, nói rằng mình là vợ con, tự mình nói ra, làm người đàn bà đó sợ không dám nói thêm lời nào, nhìn vẻ mặt của nàng ta, mẹ đã hiểu hết mọi chuyện, có lẽ trên đời này không chỉ có tình yêu nam nữ mới khiến con người đến mức này."

Nghe mẹ nói, Tiêu Hoài Ngọc gãi đầu, "Bệ hạ quả thật rất nhớ lâu."

"Con đi nhanh lên." Mẹ Tiêu buông con gái ra, thúc giục, "Đừng để người ta chờ lâu."

Tiêu Hoài Ngọc liền chạy ra khỏi viện, dưới ánh mắt của mọi người, lên xe của thiên tử, còn Tiêu Hoài Ngung thì ở lại với mẹ.

"Mẹ đã nói gì với con?" Trong xe, Lý Căn cúi đầu hỏi người đang gói đầu lên chân mình.

"Mẹ đã hiểu ra chuyện giữa chúng ta." Tiêu Hoài Ngọc đáp, "Và khác với những gì người đời thấy."

"Nhưng đã chấp nhận." Tiêu Hoài Ngọc nói thêm.

"Chấp nhận..." Lý Căn trầm ngâm, "Dưới quyền lực, ai dám nói không."

"Không phải ai cũng như chúng ta."

Tiêu Hoài Ngọc nhìn Lý Căn, trong mắt như có ánh sáng, "Bệ hạ luôn nghĩ rất xa."

"Chuyện triều đình quá nhiều, ta không thể rời đi, chuyến tuần phương nam có giới hạn thời gian, ta cũng không thể ở lại Vân Mộng quá lâu." Lý Căn nhìn nàng, "Ngày mai sẽ khởi hành rời đi."

"Được." Mất Tiêu Hoài Ngọc tuy có chút không nỡ, nhưng vẫn đáp lại.

"Tối nay, nàng hãy nói chuyện với ta đi." Lý Căn nói.

Tiêu Hoài Ngọc sững sờ, "Được."

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Tháng 7 năm Thiên Thụ thứ 11, Lý Căn trở về Trường An, tuyên bố với quần thần rằng mình đã mang long thai, triều đình kinh ngạc.

Mùa thu năm đó, hoàng đế sinh hạ hoàng tử tại điện Cam Lộ, ban tên Tử Phù, với lễ nghi của hoàng thái nữ, triệu tập yến tiệc quần thần, khắp thiên hạ cùng mừng, ban chỉ ân xá toàn quốc, thả tù nhân khắp nơi.

Tin tức về sự ra đời của hoàng tử nhanh chóng lan truyền khắp Đại Sở, trong chốc lát, thiên hạ đều bàn tán về chuyện này.

Tiêu Trạch

"Mẹ, sao phơi nhiều thảo dược vậy?" Tiêu Hoài Ngọc nhìn đồng thảo dược phơi trong viện.

"Là tử phù chữa ghẻ lở." Mẹ Tiêu đáp, "Hôm qua nói chuyện với bà lão hàng xóm, biết cháu gái bà bị ghẻ lở mãi không khỏi, mẹ liền nhớ đến lời của em con."

Tiêu Hoài Ngọc nhìn đồng thảo dược trong khay, mặt đầy kinh ngạc, "Tử phù là thảo dược sao..."

"Phải, em con nói tử phù hoạt huyết hóa ứ, có thể giải độc."

Nhớ lại đêm cuối xuân đó, Tiêu Hoài Ngọc lập tức hiểu ra, "Con hiểu rồi."

---

### Lời của tác giả:

Chuyện sinh con thực sự làm khó tác giả, tôi thực sự đã phải vắt óc suy nghĩ (cá nhân không thích trẻ con, cũng không tán thành cách sinh con trong giới này, chủ yếu vì sinh con gây tổn hại không thể khôi phục cho cơ thể phụ nữ, và phải chịu đựng rủi ro lớn, tôi nghĩ không có gì có thể bù đắp được điều đó, đủ yêu thì sao nữa để bạn đời, người yêu của mình chịu đựng khổ như vậy, tôi thì không muốn)

Nhưng trong thời đại này, phần lớn mọi người đều coi việc sinh con là chuyện bình thường, dường như là điều hiển nhiên, hiếm khi nhắc đến nỗi khổ sinh con.

Trong truyện, nhân vật nữ chính không biết chuyện này (nếu biết chắc chắn không muốn, nàng yêu Bình Dương hơn cả bản thân mình) và thực sự tôi không định viết về chuyện sinh con, vì các bạn muốn xem nên mới viết ra.

(Thực ra đã định để hôn nhân đồng giới hợp pháp hóa luôn, để Tiêu khôi phục thân phận và được lập làm hoàng hậu, nhưng truyện này sẽ không viết vậy, có thể viết phần tiếp theo về hậu thế của họ, sau đó hợp pháp hóa~)

Cuối cùng bài viết cũng gần kết thúc rồi, sau này sẽ có một chút nữa, nhưng sẽ không nhiều, viết một số lời cuối cùng của tác giả.

Dù là 95 sau hay gần 00, nhưng trải nghiệm của tác giả cũng không ít, thiên tính về xu hướng tình dục khiến tôi từ nhỏ đến lớn luôn bối rối và mơ hồ, đến khi trưởng thành tiếp xúc với thế giới bên ngoài mới ngộ ra.

Trước đây cảm thấy đây là con đường không lối về, sẽ khuyên người trở về cái gọi là “bình thường” nhưng tiếp xúc nhiều, nhìn thấy nhiều, dần dần có suy nghĩ khác, con người nếu sống theo sắp xếp mà trái với lòng mình, tôi nghĩ nhất định sẽ rất áp lực, chúng ta bị giam trong cái lồng khổng lồ của thế giới, rất ít người có thể làm chính mình thật sự.

Vì vậy tôi muốn nói rằng, đừng sợ đối mặt, cũng đừng quá để ý đến lời nói và ánh mắt của những người không liên quan, những người thay bạn quyết định sẽ không thay bạn chịu đựng nỗi đau thất bại, ác ý của con người thực ra nhiều hơn lòng tốt, tránh xa sự ghen ghét và đố kỵ.

Tôi hy vọng các bạn đều có thể có dũng khí làm chính mình, không bị cuốn theo, không bị ràng buộc, và cũng hy vọng các bạn có thể hiểu rằng, không ai trên thế giới này có thể chi phối quyết định của bạn, người thực sự có thể kiểm soát bản thân chỉ có bạn, vì thỏa hiệp cũng là lựa chọn của bạn, lựa chọn không đủ kiên định.

Chúc chúng ta đều có dũng khí để yêu, và cũng chúc mọi người đều có thể tìm thấy tình yêu, và được yêu.

---

## Chương 365: Phiên Ngoại (Năm)

Việc sinh hạ hoàng tử, đã mang lại cho ngôi vị trống rỗng của thái tử một người kế thừa, cũng chặn đứng những đề nghị và ý nghĩ muốn chọn tôn thất kế vị của các đại thần.

Tuy nhiên, theo đó lại xuất hiện một vấn đề mới, đó là huyết thân còn lại của hoàng tử.

Sự lên ngôi của Lý Cảnh và tân chính, đã lật đổ chế độ tông pháp kéo dài hàng ngàn năm, nhưng chế độ và tư tưởng này vẫn chưa bị triệt tiêu, mà vẫn tồn tại.

Do đó, triều đình đều đang đoán huyết thân phía sau của hoàng tử, người đời nghĩ đến, chính là vị đại tướng quân danh chấn thiên hạ, Vũ An hầu Tiêu Hoài Ngọc, người từng dẫn dắt toàn bộ nhóm võ tướng Quan Trung đưa hoàng đế lên ngôi.

Nhưng từ sau khi triều đình thu hồi binh quyền, Vũ An hầu Tiêu Hoài Ngọc liền không còn tin tức, không thấy bóng dáng ở triều đình, cho đến khi thiên tử tuần phương Nam, nàng xuất hiện trở lại, từng gây nên một trận xôn xao không nhỏ ở Kinh Châu, nhưng rất nhanh đã tan biến.

Do đó, tin đồn ngày càng nhiều, và bắt đầu có những lời nói và suy đoán khác nhau.

Những lời bàn tán này cũng truyền đến Vân Mộng, đến tai Tiêu Hoài Ngọc, sự nhẫn nại đã đạt đến giới hạn, lòng yêu và ý muốn chiếm hữu, đều đâm sâu vào nàng, "A nương."

"Nương biết, con muốn đi hỏi cho rõ ràng." Mẹ Tiêu nói.

Tiêu Hoài Ngọc cho ngựa ăn no, "Không," nàng phủ nhận phỏng đoán của mẹ, "Con đã có câu trả lời."

Người yêu nhau đến mức này, sự tin tưởng không thể bị chia cắt bởi cái chết, nàng, cái gì cũng biết.

---

Năm Thiên Thụ 12, tháng giêng, vạn quốc đến châu, hoàng đế tiếp kiến sứ thần các nước tại điện Thái Cực, chỉ ban thưởng, từ chối hòa thân, và từ đó định ra điều lệ triều Sở vĩnh viễn không hòa thân.

Năm đó, bắt đầu xây dựng hoàng lăng, lệnh thái sử cục bói toán chọn địa điểm, định vị tại phía đông thành Trường An.

Rằm tháng giêng, thượng nguyên, triều đình giải trừ lệnh giới nghiêm ba ngày, quan lại cầm chiếu thư leo lên lầu Chu Tước, tuyên đọc chiếu lệnh, "Năm Thiên Thụ thứ 12, thiên tử chiếu lệnh, thượng nguyên giai tiết, thiên quan tứ phúc, địa quan xá tội, thủy quan giải ách, khắp thiên hạ cùng mừng, Kim Ngô cấm lệnh, thiên tử cùng vạn dân vui chơi."

Dưới chân thành, dân chúng vang lên tiếng hoan hô, từng ngọn núi đèn thấp lên, trong thành Trường An, sáng như ban ngày.

Hoàng đế ngự trên lầu Thừa Thiên, tiệc rượu với quần thần, và cùng dân chúng thưởng thức vũ nhạc giáo phường.

Nhưng trong ngày lễ hội vui vẻ như vậy, trên mặt Lý Cẩn lại không có nhiều nụ cười.

Việc sinh hạ hoàng tử, khiến nàng bớt đi phần nào cô độc, nhưng vẫn không thể lấp đầy khoảng trống trong lòng.

Vì vậy, nàng dành hết thân tâm vào chính sự, không dám để mình dừng lại một khắc.

Nhưng ngày lễ này, nàng không thể tránh được, ban thưởng xong cho quần thần, hoàn thành các nghi lễ tương ứng, ngự tọa trên lầu không còn bóng dáng của thiên tử, nhưng dưới chân thành trăm trò diễn vẫn tiếp tục, cùng với pháo hoa và đèn sáng khắp thành, khiến đêm thượng nguyên trở nên náo nhiệt vô cùng.

Lý Cẩn mang theo hai vị thần tử thân cận nhất đến một phía khác của thành lầu, nơi đây có thể nhìn thấy toàn cảnh thành Trường An, thỉnh thoảng nàng cũng sẽ một mình lên lầu.

Ngọn đèn vạn nhà trong phường, cùng với núi đèn do kinh huyện tổ chức, đủ thấy sự phồn hoa trong thành Trường An, xe ngựa người đi lại không ngớt.

"Các người không cần theo trẫm." Lý Cẩn nhìn xuống sự náo nhiệt dưới thành, một ngày tiếp kiến và nghi lễ, khiến đôi mắt nàng đầy mệt mỏi, "Những ngày này tiếp kiến ngoại bang, cũng vất vả cho các người."

Triệu Nghiễn Thư và Tiêu Uyên Uyên nhìn nhau, rồi cúi chào, "Nhờ ơn bệ hạ tín nhiệm và coi trọng, những điều này đều là bổn phận của thần, bệ hạ vì quốc sự mà lao tâm, càng nên yêu quý ngự thể."

"Triều Thiên Thụ vừa mới đi vào quỹ đạo, mọi thứ vẫn chưa yên ổn, trẫm tự nhiên sẽ tiếp tục cố gắng." Lý Cẩn nói, "Ít nhất trong đời này, để tân chính có thể tiếp tục mà không bị đình chỉ và lật đổ."

"Thần sẽ hết sức mình, phò tá bệ hạ, tiếp nối thịnh thế Thiên Thụ." Triệu Nghiễn Thư và Tiêu Uyên Uyên tuyên bố.

Lý Cẩn thở dài, sau đó lại nói, "Các người cũng về đi, đêm thượng nguyên, nên ở bên gia đình nhiều hơn."

Triệu Nghiễn Thư và Tiêu Uyên Uyên lại nhìn nhau, nhìn bóng dáng cô độc của hoàng đế, rồi cúi chào nói, "Có lẽ bệ hạ, cũng cần sự đồng hành, nhưng không phải thần."

Trên lầu truyền đến tiếng bước chân khác, Triệu Nghiễn Thư nói xong liền cùng Tiêu Uyên Uyên lùi lại một bước, tiếng bước chân dừng lại sau lưng Lý Cẩn.

"Công chúa."

Tiếng nói từ phía sau truyền đến, gió xuân đầu mùa mang theo hơi thở của nàng, mùi hương quen thuộc mà đã lâu không gặp, làm người rơi lệ.

Hơi thở ấy, không bao giờ quên được, vô tình lại kéo theo trái tim cô đơn và bàng hoàng ấy, như một vũng nước chết bị gió cuốn qua, lại một lần nữa gợn sóng.

Lý Cẩn quay phắt lại, không kịp được nước mắt, đây không phải là vui mừng và xúc động, mà là tất cả những đau khổ và cay đắng trong lòng, cùng với sự uất ức không thể nói ra, và sự mềm yếu mà nàng chưa bao giờ dễ dàng để lộ.

Nàng tưởng rằng đêm thượng nguyên này, lại sẽ là một mình, nhìn vạn nhà đèn sáng trong thành, dân chúng đoàn tụ.

Đông!—

Một tiếng chuông dài từ lầu chuông trống trong hoàng thành truyền đến, "Giờ Tý chính, thấp đèn trời!"

Quan lại cầm chiếu thư leo lên lầu Chu Tước hô to, thành Trường An thấp ba ngàn đèn, gió lạnh đầu xuân lướt qua tường thành, chuông đồng treo ngoài điện hoàng cung phát ra tiếng vang trong trẻo.

"Thượng nguyên an khang." Người phong trần mệt mỏi vào kinh, làm lễ chúc mừng Lý Cẩn.

Vừa dứt lời, xung quanh thành pháo hoa bắn lên trời, nổ rộ trên bầu trời đêm, ánh sáng lấp lánh bao phủ toàn bộ thành, họ đứng trong ánh sáng dịu dàng nhìn nhau, tất cả suy nghĩ lúc này đều hóa thành giọt lệ.

"Thượng nguyên an khang."

---

Vài canh giờ trước

"Triệu tướng, xin mời theo ta, có người muốn gặp ngài."

Triệu Nghiễn Thư bị một thanh niên chặn lại trước cửa nhà, sau đó dẫn vào trong ngõ nhỏ.

"Ai muốn gặp ta?" Triệu Nghiễn Thư nhìn người đợi trong ngõ, ngạc nhiên hỏi, nàng không dám đến gần, cho đến khi người đó kéo mũ trùm đầu lên, lộ ra chân dung thật.

"Là ta."

Triệu Nghiễn Thư kinh ngạc mở to mắt, "Yến vương?"

"Ta đã rời khỏi triều đình, không còn là Yến vương nữa." Tiêu Hoài Ngọc nói.

"Bệ hạ chưa bao giờ tước đi tước lộc của ngài, bộ Lại cũng vẫn giữ quan chức của ngài, nhưng năm đó ngài đột nhiên bỏ lại mọi công danh lợi lộc rời đi, khiến triều đình xôn xao không nhỏ." Triệu Nghiễn Thư nói.

"Ta không rời đi, chẳng lẽ chờ đợi quần thần cùng nhau tấn công sao." Tiêu Hoài Ngọc nói, "Dưới sự đàn áp bằng vũ lực, nhất định sẽ sinh ra tâm phản kháng, đây là kết cục của ta, kết cục không thể thay đổi của một thần tử."

"Chẳng lẽ chỉ có một nguyên nhân này?" Triệu Nghiễn Thư hỏi, "Cuối xuân năm ngoái, hạ quan được triệu đến Kinh Châu, bệ hạ vì Yến vương đổi đường đến Vân Mộng, tưởng rằng Yến vương sẽ về kinh."

"Làm thần tử, phò tá quân vương hơn mười năm, con cái của bệ hạ..." Triệu Nghiễn Thư nhìn Tiêu Hoài Ngọc, không nói hết, nhưng qua ánh mắt của nàng, nàng hiểu, "Năm nay bệ hạ luôn rất buồn bã."

"Vì chuyện con cái, bệ hạ đã chịu nhiều khổ cực, muối muối của Yến vương là thái y chính, ngài có thể hỏi nàng." Triệu Nghiễn Thư nói, "Trong cung Cam Lộ chín chết một sống, là nội xá nhân nói cho hạ quan."

"Phụ nữ sinh con nguy hiểm, như qua cửa quỷ môn quan, sống chết khó lường, hạ quan nghĩ, với hoài bão của bệ hạ, tuyệt đối sẽ không để mình chịu nguy hiểm như vậy."

"Bệ hạ đối với Yến vương..."

"Đừng nói nữa." Trong mắt Tiêu Hoài Ngọc tràn ngập nước mắt, khi còn nhỏ, mẹ sinh con, nàng ở bên cạnh, chỉ khi tận mắt thấy mới biết sự đáng sợ và nguy hiểm, nàng tự trách và hối hận, cả trái tim bị lấp đầy bởi sự áy náy và đau lòng.

Trong đêm cuối xuân năm ngoái, người vợ đã nói rất nhiều điều với nàng, hai người cứ thế yên lặng nằm suốt một đêm, cho đến khi trời sáng, thánh giá rời khỏi Kinh Châu.

Nàng không nhận ra, nhưng nửa năm sau, kinh đô Trường An đã lan truyền một tin tức chấn động thiên hạ, đồng thời cũng làm chấn động nàng.

Cho đến khi quân vương đặt tên cho hoàng tử, dùng tên một loại thảo dược để giải độc, Tiêu Hoài Ngọc đã hiểu rõ mọi chuyện.

Để hoàng đế Chương Hòa năm thứ hai, khi còn là công chúa, hoàng đế đã nói với nàng một đoạn như vậy.

["Vũ An hầu đã quen thuộc sự tàn khốc của chiến tranh, thậm chí thường bị ác mộng làm tỉnh giấc, liệu có khao khát tình cảm ấm áp như vậy, có một đứa con của riêng mình."]

Lúc đó Tiêu Hoài Ngọc không hiểu tại sao nàng lại hỏi như vậy, cho đến vài năm trước, nàng nghe từ bạn thân một số chuyện sau khi nàng chết.

Là người phạm, những chuyện siêu phạm như vậy, không thể hiểu được, khiến nàng vô cùng bối rối, nhưng nghĩ lại nửa đời mình, như mơ tỉnh giấc, có lẽ, ảo ảnh trong thế gian này, đã vượt qua nhận thức của nàng.

Đã chết đi sống lại được, thì những chuyện khác, cũng không có gì lạ.

"Đưa ta đi gặp bệ hạ." Tiêu Hoài Ngọc nhìn Triệu Nghiễn Thư nói.

---

## Thành Lâu Thừa Thiên

Lý Cẩn đáp lại nàng một câu, "Thượng nguyên an khang." Nước mắt đã đầm đìa.

Sau đó bước từng bước tiến gần nàng, trong mắt có sự trách móc, thì thầm đọc, "Lũng đầu lưu thủy, lưu ly sơn hạ. Niệm ngộ nhất thân, phiêu nhiên khoáng dã."

"Triều phát Hân thành, mộ tức lũng đầu. Hân bắt năng ngữ, thiết quyền nhập hầu."

Tiêu Hoài Ngọc nghe xong, tim đau như muốn vỡ ra, "Lũng đầu lưu thủy, minh thanh ô yết. Dao vọng Tần Xuyên, tâm can đoạn tuyệt."

Bài thơ này, sáng tác khi chư hồ nam hạ, thiên hạ phân chia, hình thành sự đối lập Nam Bắc giữa Hồ và Hán.

Người Hán ở phương Nam, nhìn về cố hương Tần Xuyên, lòng nhớ quê nhà, ruột gan đứt đoạn.

Lý Cẩn ba bước thành hai, chạy đến trước mặt nàng, Tiêu Hoài Ngọc đau lòng giang tay ôm lấy vợ vào lòng, đầy ân hận nói một câu, "Xin lỗi."

Trong lòng truyền đến tiếng nước nở, có lẽ vì mệt mỏi, cuối cùng tìm được người để nương tựa, mới buông bỏ cảnh giác trong lòng và sự kiêu ngạo của đế vương.

Bỏ qua mọi thân phận và xiềng xích, chúng ta, chỉ là những người phạm bị giam cầm trong thế tục.

Dù ở nơi đâu, dù leo lên đỉnh cao, cũng sẽ có những người và chuyện không thể đạt được và hoàn thành, tiếc nuối, sẽ theo chúng ta suốt đời.

"Ta tưởng rằng, nàng sẽ không trở về." Lý Cẩn nước nở trong lòng nàng.

Tiêu Hoài Ngọc ôm chặt vợ, nước mắt chảy dài trên má, "Ta im hơi lặng tiếng rời triều, suốt một năm, bệ hạ trong cung sinh hoàng tử, dân gian nhiều đồn đoán."

"Ta tự nhiên cũng quan tâm, cái nhìn của thế gian." Tiêu Hoài Ngọc nói, "Rõ ràng, công chúa là người ta dùng hết mọi thứ để tiếp cận và giữ lại, là người ta đã dùng cả nửa đời để chạm tới, cũng là người ta trả giá mọi thứ để có được."

"Ta là một người tầm thường, bị giam cầm trong thế tục và tình yêu, không thể thoát ra."

"Ta quan tâm công chúa hơn bất kỳ ai." Tiêu Hoài Ngọc nhìn Lý Cẩn, khóc không thành tiếng, "Ta hơn ai hết, muốn có được và chiếm lấy công chúa."

"Vì điều đó, ta đã chiến đấu hai đời." Tiêu Hoài Ngọc nói, "Đối với ta, lý tưởng và hoài bão, từ trước đến nay đều là thứ yếu."

"Chỉ có công chúa, là duy nhất trong lòng ta."

Chương 366: Phiên Ngoại (Kết thúc)

Lý Cẩn đưa Tiêu Hoài Ngọc trở về điện Cam Lộ, dưới ánh mắt kinh ngạc của các cung nhân và nội thị.

Lý do họ ngạc nhiên như vậy là vì tẩm cung của hoàng đế đã nhiều tháng không xuất hiện “nam nhân bên ngoài”.

Nhưng những người này là cung nhân thân cận nhất bên cạnh hoàng đế, hầu như đều biết chuyện về hoàng đế.

Còn về những lời đồn trong triều, chúng dừng lại ở nội cung, những gì họ biết không chi tiết như các cung nhân thân cận, do đó trong những người bị đồn đoán là huyết thân khác của hoàng đế, ngoài Yến vương ra, còn có Trung Thư Thị Lang Triệu Nghiễn Thư, người luôn ở bên cạnh hoàng đế.

Bất kể về tài năng hay dung mạo, Triệu Nghiễn Thư đều vượt xa Yến vương, và Triệu Nghiễn Thư đã qua tuổi lập gia đình, nhưng vẫn chưa từng kết hôn, triều đình cũng chưa từng nghe nói về vợ con của Triệu tướng công, và hoàng đế lại rất coi trọng và tín nhiệm, thường xuyên triệu kiến riêng, điều này càng làm tăng thêm sự suy đoán.

Chỉ có những cung nữ thân cận nhất với hoàng đế mới biết, khi hoàng đế gặp riêng tể tướng, luôn chỉ bàn về chính sự, thỉnh thoảng trò chuyện riêng, nhưng không có hành vi quá mức.

Hoàng đế lên ngôi mười hai năm, nam nhân bên ngoài duy nhất từng lưu lại qua đêm chỉ có Yến vương.

Vừa đến hành lang trước điện Cam Lộ, đã nghe thấy tiếng khóc lớn của trẻ sơ sinh, Tiêu Hoài Ngọc đứng trước điện do dự.

Trong lòng nàng không có nhiều niềm vui, nghe những lời của Triệu Nghiễn Thư, nàng nhiều hơn là cảm giác áy náy và hối hận với vợ, cùng với sự sợ hãi sâu sắc.

Sự sống được tiếp nối đáng ra phải vui mừng, nhưng nếu vì thế mà người yêu phải chịu đựng nỗi khổ mà nàng không thể tưởng tượng, không thể chịu đựng nổi, làm sao nàng có thể vui mừng được.

Nếu vì thế mà nàng mất đi người yêu thương nhất, nàng không dám nghĩ đến, dù đã trở thành quá khứ, dù mẹ con đều bình an, nàng vẫn sợ hãi.

Lý Cẩn biết nàng đang nghĩ gì, liền kéo tay nàng bước vào điện Cam Lộ, nhưng vừa bước qua ngưỡng cửa, nàng đã ôm chặt lấy vợ.

Tiếng khóc của đứa bé càng lúc càng to, lòng nàng càng thêm căng thẳng, "Tại sao phải chịu đựng nỗi khổ này."

"Triệu Nghiễn Thư đã nói cho ta biết mọi chuyện, ta cũng đã hỏi Hoài Ngung, tình hình khi đó rất tệ, nàng vốn đã yếu, tại sao không nói cho ta biết, tại sao không để ta đến." Tiêu Hoài Ngọc tự trách, "Nếu công chúa chỉ muốn một người kế vị, rõ ràng ta cũng có thể."

"Không có gì là không thể," Lý Cẩn đáp, "Nàng có thể hy sinh, chẳng lẽ ta thì không?"

"Ta muốn nàng biết, giữa chúng ta là bình đẳng, ta muốn nàng biết rằng, cam tâm tình nguyện, không chỉ riêng nàng."

"Nàng yêu thương và lo lắng cho ta, chẳng lẽ ta đối với nàng lại không như vậy." Lý Cẩn lại nói, nàng nắm tay Tiêu Hoài Ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve những vết sẹo không bao giờ mờ trên tay nàng, "Đừng để ta phải chịu thêm bất kỳ vết thương nào nữa."

"Nàng sợ mất ta, chẳng lẽ ta không sợ mất nàng."

Tiêu Hoài Ngọc ôm chặt vợ, giọng nàng nghẹn ngào, không nói nên lời, dưới sự chỉ dẫn của Lý Cẩn, các cung nhân và thái giám đều rời đi.

Lý Cẩn kéo nàng đến bên chiếc giường nhỏ làm bằng tre, đứa bé trong giường khóc rất to.

Cho đến khi một bóng dáng xa lạ ngoài mẹ xuất hiện trước mặt, đôi mắt bé mở to dần ngừng khóc.

Tiêu Hoài Ngọc cúi đầu nhìn, nhìn đôi tay nhỏ bé của đứa bé đưa ra, sự sống mới được mẹ mang nặng đẻ đau sinh ra, khiến nàng cảm thấy thật kỳ diệu.

Nàng cũng đưa tay ra, ngón tay chạm nhẹ vào bàn tay nhỏ bé của đứa bé, đây là lần đầu tiên hai mẹ con gặp nhau, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay nàng.

Tiêu Hoài Ngọc rơi nước mắt, sau đó cẩn thận bế đứa bé ra khỏi giường.

Đối với người chưa từng gặp này, Tiêu Tử Phù không những không tỏ ra phản kháng, mà còn tò mò chạm vào mặt nàng, và ngừng khóc.

Lý Cẩn nhìn cảnh tượng này, trong mắt đầy sự xúc động, "Tử Phù sinh vào cuối thu, giống như ta, không gần người lạ, có vẻ, nàng rất thích nàng, cũng biết nàng là mẹ của mình."

Tiêu Hoài Ngọc bế bé một lúc, rồi đỡ Tử Phù ngủ, sau đó đặt lại vào giường.

"Con bé cũng là con của nàng, ta hy vọng, nàng có thể yêu thích." Lý Cẩn nhìn con gái trong giường.

"Tất nhiên, con bé là sự tiếp nối của nàng và ta." Tiêu Hoài Ngọc đáp lại vợ, "Nhưng ta yêu thích con bé, không phải vì con bé là huyết mạch của ta, mà là vì con bé là con của vợ ta, người đã mang thai mười tháng, chịu đựng nỗi đau khổ của cơ thể, trải qua cửa tử mà sinh ra."

"Ta yêu vợ ta, sau đó mới là con bé." Tiêu Hoài Ngọc nói thêm.

※ ※ ※ ※ ※

Đêm Thượng Nguyên, sự náo nhiệt trong thành Trường An sẽ kéo dài đến sáng, Tiêu Hoài Ngọc đã mệt mỏi sau nhiều ngày đi đường.

Trong phòng tắm ngập trong hơi nước, quần áo rải rác trên bậc thang gỗ, Lý Cẩn tựa vào lòng Tiêu Hoài Ngọc, kể lại những chuyện thú vị đã xảy ra trong một năm xa cách.

Nghe giọng vợ, sự mệt mỏi trong mắt Tiêu Hoài Ngọc dần tan biến, nàng đưa tay, từ phía sau ôm vợ, áp mặt vào cổ nàng mà nhẹ nhàng cọ xát, "Thế gian này có quá nhiều điều kỳ diệu không thể tưởng tượng, suy nghĩ quá nhiều chỉ làm đau khổ."

"Chẳng hạn như cuối xuân năm ngoái, công chúa gặp ta, nhưng lại rất giữ khoảng cách, ta lúc đó tưởng công chúa đang giận ta, nên không nghĩ nhiều."

"Khi tin tức từ Trường An truyền đến, ta thực sự rất sốc, nhưng nghĩ đến quá khứ của chúng ta, nghĩ đến lời của đạo sĩ già đó, ta cũng hiểu ra."

"Nàng nhất quyết rời đi, trong lòng ta thật sự có giận." Lý Cẩn không che giấu đáp lại, "Nhưng khi gặp nàng, những cơn giận cũng tan biến."

"Lần này," Lý Cẩn quay đầu lại, thu lại sự dịu dàng trong mắt, "Ta sẽ không để nàng rời đi nữa."

"Dù nàng có muốn hay không, ta cũng sẽ không để nàng đi."

Vài ngày sau, hoàng đế tổ chức tiệc mừng trăm ngày cho hoàng tử trong cung, sự xuất hiện của Yên vương Tiêu Hoài Ngọc tại tiệc mừng trăm ngày của hoàng tử, phá vỡ những đồn đoán trong triều đình kể từ khi hoàng tử ra đời.

Thiên hạ Sở quốc, gần như là do Yên vương dẫn binh giành được, kết cục này, với người đời dường như không có gì ngạc nhiên.

Có lẽ trong mắt người đời, đây mới là lý do Yên vương có thể cam tâm tình nguyện giao lại quyền lực, chỉ có một số ít người thân cận mới hiểu được tình cảm giữa họ.

Nhưng sự ràng buộc thực sự, và sự thấu hiểu tâm hồn lẫn nhau, chỉ có họ mới biết.

Năm Thiên Thụ thứ mười hai, hoàng đế hạ chỉ, tại phía bắc cung Đại Hưng, ngoại ô cổng An Lễ mở rộng biệt viện, khai khẩn một mảnh đất hoang làm ruộng dâu, lập thành cấm viên.

Cứ như vậy, nàng giữ Tiêu Hoài Ngọc ở lại Trường An, ở lại hoàng cung, ở lại bên cạnh mình.

Tháng chín năm đó, vào mùa thu, vừa qua sinh nhật hoàng đế, lại đến sinh nhật một tuổi của hoàng tử.

Trong đại điện, Lý Cẩn lệnh cho bảo mẫu đặt hoàng tử lên một tấm thảm lớn, trải trên đó là bản đồ lãnh thổ của Sở quốc, đứa trẻ vừa tròn một tuổi vẫn đang tập đi, mất đi điểm tựa, chỉ có thể tự mình bò.

Nàng ngồi trên bản đồ lãnh thổ Sở quốc, trước mặt nàng, đồ vật để hoàng tử chọn trong lễ chọn đồ vật cho tương lai chỉ có một.

Theo quy định lễ nghi, ngọc khuê tượng trưng cho hoàng quyền, trở thành đồ vật để hoàng tử chọn trong lễ chọn đồ vật cho tương lai.

Đồng thời cũng thông báo cho quần thần biết, người thừa kế hoàng vị trong tương lai, đã được định đoạt.

Là đứa con duy nhất của hoàng đế, quyền thừa kế của hoàng nữ không thể nghi ngờ.

Dưới sự chú ý của tông thất, ngoại thích và văn võ bá quan, hoàng tử bỏ qua toàn bộ bản đồ lãnh thổ, và ngay lập tức nhìn thấy ngọc khuê đặt ở phía bắc, rồi cầm lên.

Quần thần nhìn thấy liền xôn xao bàn tán, bởi vì tương lai của Sở quốc, sẽ gắn liền với đứa trẻ này.

Tiêu Hoài Ngọc bước lên, bế con gái lên, thấy “phụ thân” của mình, Tiểu Tử Phù một tay cầm chặt ngọc khuê, tay kia nắm lấy mặt “phụ thân”, chỉ vì trên mặt có một vết sẹo.

Lý Cẩn đứng bên cạnh Tiêu Hoài Ngọc, "Tại sao mỗi lần nàng bế con bé, con bé đều nắm lấy mặt nàng."

"Chắc chắn là sự tò mò của nó cũng nặng như của mẹ nó." Tiêu Hoài Ngọc đáp.

"Tò mò gì, vết sẹo trên mặt nàng sao?" Lý Cẩn nói.

Tiêu Hoài Ngọc nhìn nàng một cái, rồi nhìn con gái mà cười, "Nhìn kia, mẹ con thật nhớ lâu."

"Hoàng thượng, Yến vương." Trung Thư Xá Nhân Tạ Tri Yến dâng lên một bức tranh, vừa mới vẽ dưới cột điện.

Bức tranh lễ chọn đồ vật cho tương lai của hoàng tử, một gia đình hạnh phúc, Lý Cẩn thấy rất vui, "Tạ Xá Nhân không hổ danh là tài nữ."

"Hoàng thượng quá khen." Tạ Tri Yến cuộn tranh lại, giao cho cung nhân bên cạnh hoàng đế, "Thần, đã lâu không thấy hoàng thượng cười như vậy."

Người nói vô tình, người nghe có ý, Tiêu Hoài Ngọc tất nhiên hiểu ý của Tạ thị.

Định mở miệng nói gì đó, nhưng đứa trẻ trong lòng thấy nàng không chú ý đến mình, liền mở miệng, bập bẹ gọi một chữ, "Phụ."

Âm thanh không lớn, nhưng mọi người xung quanh đều nghe thấy, và đều kinh ngạc.

Dù Yến vương đã hồi kinh, hoàng đế cũng chưa từng công khai xuất thân của hoàng tử, bá quan văn võ dù biết rõ trong lòng, nhưng không ai dám nói ra.

Và cách hoàng tử vô thức gọi, một lần nữa xác nhận với quần thần.

Tiêu Hoài Ngọc kinh ngạc nhìn Tử Phù, rồi nhìn vợ, trong mắt đầy sự xúc động.

"Nhìn nàng vui kìa." Lý Cẩn dù nói vậy, nhưng lại thưởng hậu hĩnh cho bảo mẫu và cung nhân chăm sóc đứa trẻ, và các quan thần đến dự tiệc cũng được ban thưởng lớn, trở về đầy tay

Một năm sau, tân chính dần dần ổn định, hoàng tử được chính thức phong làm thái tử.

※ ※ ※ ※ ※

Năm năm sau, năm Thiên Thụ thứ mười bảy, mùa hè

- Cẩm Viên -

Từ sau Thượng Nguyên năm Thiên Thụ thứ mười hai, Tiêu Hoài Ngọc trở về Trường An, không bao giờ rời khỏi kinh đô nữa.

Phía bắc cung Đại Hưng, vốn là núi hoang, sau khi hoàng đế hạ chỉ, lập thành cấm viên không cho người lạ tùy tiện ra vào, từ đó, Yên vương sống ở đây, chỉ có hoàng đế và Thái Y Chính thường đến thăm.

"Phụ thân." Đứa trẻ mặc áo dài cổ tròn tay hẹp, búi tóc trái đào đẩy cửa viện bằng tre, phát hiện "phụ thân" đang nằm nghỉ trên chiếc ghế mây trong căn nhà tranh.

Nó rón rén bước đến, nhắc chiếc quạt tròn che mặt nàng, rồi đập mạnh xuống mặt nàng, "Phụ thân!"

Tiêu Hoài Ngọc bị đánh thức trong giấc mơ, ngay lập tức phát hiện đó là con gái, không những không giận, mà còn ôm nó lên, hỏi: "Mẫu thân con đâu?"

"Mẫu thân ở phía sau." Tiểu Tử Phù đáp, rồi giơ bức tranh của mình lên, "Phụ thân xem."

Tiêu Hoài Ngọc nhìn bức tranh của nó, ngửa mặt cười to, "Đây là thầy Tà dạy con vẽ sao?"

Tử Phù gật đầu, "Đẹp không?"

"Đẹp." Tiêu Hoài Ngọc ôm con gái cưng chiều nói.

Tiểu Tử Phù ngồi trên đùi "phụ thân", vui vẻ đưa đôi chân, "Nhưng mẫu thân không hài lòng."

Không lâu sau, Lý Cẩn cũng đến căn nhà tranh này, nhìn vườn rau ngoài bờ rào, giờ đang là mùa hè, rau trong vườn được chăm sóc cẩn thận, phát triển rất tốt.

"Nó đã năm tuổi rồi, bức tranh đó..." Lý Cẩn nhướn mày, "Kỹ năng cung tên lại giống nàng, huyện chủ Kỳ Dương khen ngợi nhiều lần."

Tiêu Hoài Ngọc đứng lên, cười nói: "Bức tranh này, ta thấy rất đẹp."

"Có lần nào nàng nói là không đẹp đâu." Lý Căn nói.

Tiêu Hoài Ngọc đi đến bên cạnh nàng, nheo mắt cười nói: "Tôi nay muốn ăn gì, ta sẽ nấu cho các nàng."

Đêm đó, cả nhà ngồi ăn trong đình, sau bữa cơm, Tiểu Tử Phù tựa vào Tiêu Hoài Ngọc nằm trên chiếu tre ngủ thiếp đi.

Xa rời sự ồn ào và tranh đấu bên ngoài, như một gia đình bình thường.

Gió đêm thổi qua, rừng trúc sau nhà xào xạc, ao sen trước sân, hoa sen đầy hồ lay động theo gió.

Tiêu Hoài Ngọc ôm vợ, ngồi bên ao ngắm trăng, bóng hai người tựa vào nhau phản chiếu trên mặt nước.

Đằng sau ánh nến chập chờn, liễu rủ bên bờ ao, theo gió nhẹ, tiếng nhạc vang lên từ trong đình.

"Hồng ngâu hương tàn ngọc thềm thu. Khinh giải la thường, độc thượng lan chu.

Vân trung thủy ký cầm thư lai? Nhận tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xứ nhân sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu."

(Toàn văn hoàn)

### Lời của tác giả:

Ngày mừng ba tháng tư năm Giáp Thìn, xin chân thành cảm ơn các bạn đã đọc.

Rất biết ơn sự ủng hộ và đồng hành của các bạn trong hơn một năm qua.

Thời gian trôi qua với tốc độ đáng kinh ngạc, tôi cũng không nghĩ rằng mình có thể kiên trì viết truyện lâu như vậy, bắt đầu viết từ năm 2016, lúc đó tôi mười bảy tuổi, đứng trước ngã rẽ của cuộc đời, đưa ra một lựa chọn sai lầm, nhưng mở ra một chương mới, có quá nhiều thứ tôi yêu thích, chỉ có đọc sách là tôi luôn kiên trì, tôi yêu thích chữ nghĩa, khao khát tri thức, không ngừng hấp thụ, trong môi trường không ai chỉ dẫn, sách vở đã dạy tôi rất nhiều, tôi thụ hưởng cả đời, không ngừng suy nghĩ, nhưng cũng trở nên ngày càng cô độc, tôi chìm đắm trong thế giới tinh thần của mình, có lẽ là đang viết câu chuyện, hoặc có lẽ là đang bày tỏ nội tâm của mình, có lẽ là sự ký thác tinh thần.

May mắn là, tôi luôn kiên trì với điều mình yêu thích, nhiều năm trôi qua, tâm nguyện ban đầu vẫn còn, tôi không quên mục đích khi cầm bút, luôn kiên trì, tôi muốn viết câu chuyện, nhưng ngoài việc viết câu

chuyện, tôi cũng muốn làm gì đó, để người viết như tôi, và các bạn đọc đều có thể thu được lợi ích từ đó, đây mới là sức hút của chữ nghĩa, văn hóa và tri thức, quá rộng lớn, không bao giờ cạn

Cũng rất biết ơn các bạn, đã đồng hành cùng tôi đến đây, tôi không phải là chuyên gia văn học, vì đam mê mà viết, vì vậy bài viết của một người bình thường, chắc chắn sẽ có nhiều thiếu sót, không thể làm hài lòng tất cả mọi người, xin lượng thứ.

Nhưng tôi đã cố gắng hết sức mình, là tác phẩm tâm huyết, mong được bao dung.

Vì đam mê, nên sẽ luôn kiên trì, cũng mong các bạn ủng hộ nhiều hơn, truyện tiếp theo "Thái Hậu Khó Tán" có lẽ sẽ nghỉ ngơi một tháng, thời gian mở văn cụ thể sẽ thông báo trên Weibo.